คำนิยมโดย

พิริยะ สัมพันธารักษ์

NIK BHATIA

BITCOIN AGE

ไขประวัติศาสตร์เงินแห่งอนาคต

เรียบเรียงโดย

สิรภพ นิลบดี, จิงโจ้ Right Shift

ซีเอ็ด

BITCOIN AGE

ไขประวัติศาสตร์เงินแห่งอนาคต

NIK BHATIA

เรียบเรียงโดย

สิรภพ นิลบดี

จิงโจ้ Right Shift

บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

ค้นหาหนังสือที่ต้องการ (รวม e-book และสินค้าที่น่าสนใจ) ได้เร็ว ทันใจ

★ บน PC และ Notebook ที่ www.se-ed.com

★ สำหรับ Smartphone และ Tablet ทุกยี่ห้อ ที่ http://m.se-ed.com

(ผ่าน browser เข้าอินเทอร์เน็ตแล้วทำ Bookmark บนจอ Home จะใช้งานได้เหมือน App ทุกประการ)

หรือติดตั้ง SE-ED Application ได้จาก Play Store บน Android หรือจาก App Store บน iOS

BITCOIN AGE : ไขประวัติศาสตร์เงินแห่งอนาคต

โดย : Nik Bhatia
เรียบเรียงโดย สิรภพ นิลบดี, จิงโจ้ Right Shift
ออกแบบปกโดย ศรายุทธ์ บุญเย็น

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย โดย บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน) © พ.ศ. 2569
ห้ามคัดลอก ลอกเลียน ดัดแปลง ทำซ้ำ จัดพิมพ์เนื้อหาและภาพประกอบ หรือกระทำอื่นใด
โดยวิธีการใด ๆ ในรูปแบบใด ๆ ไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ เพื่อเผยแพร่ในสื่อทุกประเภท
หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใด ๆ นอกจากได้รับอนุญาต

BITCOIN AGE
Copyright © 2025 by Nik Bhatia
All rights reserved.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law.

4 1 0 - 4 7 6 - 2 8 0

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

นิก บาเทีย.
BITCOIN AGE - ไขประวัติศาสตร์เงินแห่งอนาคต. -- กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดยูเคชั่น, 2569.
280 หน้า.
1. บิตคอยน์. 2. คริปโทเคอร์เรนซี 3. เงินตรา...ประวัติศาสตร์.
I. สิรภพ นิลบดี, ผู้แปล. II. จิงโจ้ Right Shift, ผู้แปลร่วม. III. ชื่อเรื่อง.
332.4048

Barcode (e-book) : 978-616-08-5730-2

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED
เลขที่ 1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260 โทรศัพท์ 0-2826-8000

หากมีคำแนะนำติชม ติดต่อได้ที่ comment@se-ed.com
ค้นหาหนังสือที่ต้องการ ได้เร็ว ทันใจ ที่ www.se-ed.com

“

หนังสือเล่มนี้อุทิศให้
ชานด์นี (Chandni)
ภรรยาและคู่ชีวิตของผม
และริอา ทารา (Ria Tara)
ลูกสาวอันเป็นที่รักของของพวกเรา

”

คำนิยม

ในวันที่ 31 ตุลาคม ค.ศ. 1517 มาร์ติน ลูเทอร์ (Martin Luther) นำญัตติ 95 ข้อ (The 95 Theses) ของเขาไปตอกไว้บนบานประตูโบสถ์แห่งเมืองวิทเทินแบร์ค (Wittenberg)

แม้ในวันนั้นจะไม่มีใครเข้าใจถึงความยิ่งใหญ่ของสิ่งที่เกิดขึ้น แต่มันคือจุดเริ่มต้นของจุดจบแห่งยุคสมัยที่อำนาจรัฐนำเอาความศรัทธามาใช้เป็นเครื่องมือในการควบคุมและเอาเปรียบประชาชน มันคือปฐมบทของการแยกเอา “ศาสนา” ออกมาจาก “อำนาจรัฐ” และเป็นจุดเริ่มต้นของยุคสมัยใหม่แห่งความเจริญรุ่งเรืองในโลกตะวันตก

แต่กว่าความเปลี่ยนแปลงนั้นจะเริ่มเป็นที่ประจักษ์ โลกต้องใช้เวลาอีกถึง **131 ปี** กว่าที่ **สนธิสัญญาเวสต์ฟาเลีย (Peace of Westphalia)** ในปี ค.ศ. 1648 จะสถาปนากรอบ

ความคิดเรื่องอธิปไตยของรัฐที่ไม่ขึ้นตรงต่อศาสนจักร และต้องรออีกกว่า 300 ปีกว่าที่หลักการแยกศาสนาออกจากรัฐจะถูกบัญญัติไว้เป็นกฎหมายอย่างแท้จริง ทั้งใน **บทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ ข้อที่ 1 (ค.ศ.1791)** หรือ **กฎหมายแยกศาสนจักรออกจากรัฐของฝรั่งเศส (ค.ศ. 1905)** กว่าที่โลกจะเริ่มสัมผัสและคุ้นเคยกับความเปลี่ยนแปลงนั้นอย่างเป็นรูปธรรม

ประวัติศาสตร์มักดูชัดเจนและเรียบง่ายเสมอเมื่อมองผ่านกระจกมองหลัง แต่ในความเป็นจริงเราจะรู้ได้อย่างไรว่าในตอนนี้เราไม่ได้กำลังใช้ชีวิตอยู่ในช่วงเวลาแห่งการล่มสลายของอารยธรรม...หรือแท้จริงแล้วนี่คือช่วงเริ่มต้นของยุคทองแห่งมนุษยชาติ?

เมื่อเวลาผ่านไป อำนาจรัฐไม่ได้หยุดอยู่แค่การควบคุมศรัทธา หากแต่แผ่ขยายมาสู่การควบคุม “เงิน” จนวิวัฒนาการกลายมาเป็น **ระบบเงินเครดิต (Credit Money System)** ระบบเงินที่ไม่ได้ตั้งอยู่บนหลักประกันอันแข็งแกร่งหรือกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ หากแต่ดำรงอยู่ได้ด้วยหนี้สินและสิทธิ์ขาดของรัฐในการขยายเครดิตและพิมพ์เงินขึ้นมาจากอากาศ ระบบเงินที่กัดกร่อนมูลค่าของแรงงานและความมั่งคั่งของประชาชนทีละน้อยอย่างเงียบเชียบ

ทว่ายุคสมัยแห่งความเจริญรุ่งเรืองครั้งใหม่ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของเงินที่แข็งแกร่ง (Hard Money) และสิทธิ์ในความเป็น

เจ้าของที่ไม่อาจประนีประนอมได้อาจกำลังเกิดขึ้นแล้ว และจุดกำเนิดของมันอาจเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 1976 เมื่อ **วิตฟิลด์ ดิฟฟี (Whitfield Diffie)** และ **มาร์ติน เฮลล์แมน (Martin Hellman)** ได้คิดค้นศาสตร์การเข้ารหัสลับแบบกุญแจสาธารณะ (Public-key Cryptography) สำหรับมวลชนแล้วเสียด้วยซ้ำ

นวัตกรรมดังกล่าวนั้นได้ส่งต่อแรงบันดาลใจไปยังกลุ่ม “ไซเฟอร์พังก์” และเหล่านักคิดผู้บุกเบิก ทั้ง **เดวิด ชอม (David Chaum)** ผู้สร้าง eCash **ฟิลิป ซิมเมอร์แมนน์ (Philip Zimmermann)** ผู้สร้าง PGP **อดัม แบ็ก (Adam Back)** ผู้คิดค้น Hashcash **เว่ย ไต (Wei Dai)** ผู้เสนอแนวคิด b-money **นิก ซาโบ (Nick Szabo)** ผู้สร้างแนวคิด Bit Gold ไปจนถึง **ฮาล ฟินนีย์ (Hal Finney)**...ผู้คนเหล่านี้ ทั้งทางตรงและทางอ้อม ได้ร่วมกันวางอิฐทีละก้อนบนเส้นทางแห่งเทคโนโลยีและความเป็นส่วนตัวอย่างไม่ย่อท้อ

จนกระทั่งในวันที่ 31 ตุลาคม ค.ศ. 2008 นับเป็นเวลา 491 ปีพอดีหลังจากเหตุการณ์ที่วิทเทินแบร์ค ในยุคสมัยที่ระบบเงินเครดิตของรัฐบาลกำลังสั่นคลอนด้วยวิกฤติการเงิน ซาโตชิ นากาโมโตะ (Satoshi Nakamoto) ได้เผยแพร่เอกสารไวต์เปเปอร์ของบิตคอยน์ (Bitcoin Whitepaper) เอกสารที่กลายมาเป็นกุญแจสำคัญในการ “แยกอำนาจรัฐออกจากเงิน” ทำให้การรับส่งเงินสดผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตสามารถเกิดขึ้นได้โดยปราศจากตัวกลางใด ๆ เป็นครั้งแรก ก่อเกิดเป็นระบบเงินที่ถูกกำหนดด้วยกฎของธรรมชาติและแรงผลักดันทางเศรษฐศาสตร์โดยสมบูรณ์ โดยไม่มีผู้ใดสามารถมี

อำนาจเหนือมันได้...ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม และนับตั้งแต่วันที่บิตคอยน์เริ่มออกเดินทางในปี ค.ศ. 2009 ไปจนถึงช่วงเวลาที่เหรียญสุดท้ายจากจำนวนจำกัดทั้งหมด 21 ล้านเหรียญจะถูกขุดขึ้นมาครบในปี ค.ศ. 2140 ระบบเงินนี้จะใช้เวลาในการออกเหรียญทั้งหมด 131 ปีพอดิบพอดีเช่นกัน...

หากหนังสือ *Layered Money : พีระมิดเงินซ้อนชั้น* ผลงานก่อนหน้าของผู้เขียนคนเดียวกันนี้ เป็นเสมือนแผนที่ที่ช่วยให้เราเข้าใจโครงสร้างของระบบเงินเครดิตและเงินของรัฐบาลได้อย่างทะลุปรุโปร่ง หนังสือ *BITCOIN AGE : ไขประวัติศาสตร์เงินแห่งอนาคต* เล่มนี้ ก็เปรียบเสมือนแผนที่อีกฉบับที่กำลังชี้ให้เราเห็นถึงจุดเปลี่ยนผ่านครั้งสำคัญทางประวัติศาสตร์ อันเป็นยุคสมัยที่ในอีก 500 ปีข้างหน้า ผู้คนในวันนั้นอาจจารึกและเรียกขานมันว่า... **จุดเริ่มต้นของยุคมาตรฐานบิตคอยน์**

พิริยะ สัมพันธารักษ์

คำนำ
ผู้เรียบเรียง

ลึก ๆ แล้วมนุษย์นั้นปรารถนาจะเป็นส่วนหนึ่งของบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่า สำหรับบางคนอาจเป็นศาสนา เป็นอุดมการณ์ทางการเมือง เป็นครอบครัว วงศ์ตระกูล เป็นบุคคลที่ศรัทธา หรืออาจเป็นสถาบันทางสังคมบางอย่าง

สิ่งที่ยิ่งใหญ่ล้วนต้องการเรื่องราวที่ยอดเยี่ยมเพื่อบอกเล่า
ทุกศาสนามีเทวตำนาน
ทุกชนชาติมีพงศาวดาร
ทุกอุดมการณ์มีเรื่องราวการต่อสู้
และ *BITCOIN AGE* ก็อาจจะเป็นเรื่องราวนั้นให้กับบิตคอยน์

* * *

หากผมเคยมอบคำจำกัดความให้กับหนังสือเล่มแรกที่ผมแปลอย่าง *เศรษฐศาสตร์เล่มเดียวจบ (Economics in One Lesson)* ว่าเป็น “หนังสือสอนเถียง” *BITCOIN AGE* ก็คงจะเป็น “สารคดีประวัติศาสตร์ของบิตคอยน์” และคำว่า

“สารคดี” นั้นสำคัญ เพราะหนังสือเล่มนี้ไม่ใช่แค่การค้นคว้าหาข้อมูลทางประวัติศาสตร์มาวางเรียงต่อกันอย่างจืดชืด แต่มันคือการถักทอเหตุการณ์ ข้อเท็จจริง และตัวละครซึ่งมีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์ให้กลายเป็นเรื่องเล่า

และเรื่องเล่านั้น... ทรงพลัง

ความรับรู้อันตื้นเขินที่ผู้คนทั่วไปมีต่อบิตคอยน์มักตั้งอยู่บนความหลงเข้าใจไปว่าบิตคอยน์เป็นเพียงของเล่นชั่วครู่ชั่วยาม เป็นเพียงสิ่งฉาบฉวยไร้แก่นสาร เป็นเพียงกระแสที่ไม่จีรัง เป็นเพียงแนวคิดเพ้อฝันไร้รากเหง้าที่ใครบางคนนึกจะสร้างก็สร้างขึ้นมา แล้วพวกผีพนันก็เข้าไปซื้อขายเพื่อหวังรวยลัดรวยเร็วกัน แต่เรื่องราวใน *BITCOIN AGE* กำลังบอกเราว่าความเข้าใจแบบนั้นไม่จริงเลย บิตคอยน์เป็นบางสิ่งที่พิเศษกว่านั้น ยิ่งใหญ่กว่านั้น และเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องราวที่ดำเนินมานานกว่านั้นมาก

BITCOIN AGE บอกเล่าประวัติศาสตร์คู่ขนานที่กินเวลามากกว่าหนึ่งร้อยปีจากสองฟากฝั่ง ด้านหนึ่งคือจากฝั่งของระบบเงินเครดิต กระบวนการที่องคาพยพภาคธนาคารเข้าครอบงำระบบการเงินโลกด้วยกฎหมาย สถาบัน และตราสารที่ซับซ้อนซ่อนเงื่อน เปลี่ยนจากระบบที่ยึดโยงกับทองคำมาเป็นระบบที่พวกเขาผลิตเงินขึ้นมาจากอากาศธาตุได้ตามอำเภอใจ และทำไมพวกเขาจึงต้องประคองเงินเฟ้อไว้เพื่อรักษาอำนาจของพวกตนให้มั่นคงสถาพร ส่วนอีกด้านหนึ่งคือจากฝั่งของเทคโนโลยี ว่าเครือข่ายคอมพิวเตอร์ซึ่งถือกำเนิดขึ้นจากวิสัยทัศน์ของกองทัพสหรัฐฯ ค่อย ๆ ถูกแปรสภาพมาเป็นอินเทอร์เน็ตเสรี

ของผู้คนด้วยพลังของโปรโตคอล คริปโทกราฟี และอุดมการณ์ไซเฟอร์พังก์ได้อย่างไร ซึ่งการเกิดขึ้นของเทคโนโลยีการเงินอย่างบิตคอยน์ก็คือจุดบรรจบของเรื่องเล่าจากสองฟากฝั่งนี้ และเรื่องราวหลังจากนั้นคือหน้ากระดาษเปล่าที่รอการแต่งเติมโดยพวกเราทั้งหลาย

โลกความเป็นจริงไม่เหมือนนวนิยาย เรื่องราวของบิตคอยน์ไม่ได้ดำเนินผ่านสายตาของตัวละครเอกผู้ถูกเลือกบางตัว แต่คือพลวัตที่ขับเคลื่อนไปด้วยการกระทำของผู้คนมากมาย บางคนสร้างผลกระทบบางสิ่งโดยไม่ตั้งใจ บางคนเข้ามาสร้างความเปลี่ยนแปลงทิ้งไว้แล้วจากไปสู่เรื่องราวอื่น บางคนยังคงเกาะเกี่ยวอยู่ในเส้นเรื่องมาจนถึงปัจจุบัน บางคนวาสนาสั้นเกินกว่าจะได้ไปต่อ และบางคนก็เป็นตัวตนที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อรับใช้เรื่องราวนี้โดยเฉพาะ ซึ่งชวนให้อดคิดไม่ได้ว่าเมื่อเส้นเรื่องนี้ทอดยาวออกไป ตัวละครใหม่ที่จะปรากฏชื่อเข้ามาในเรื่องราวนี้ก็อาจจะเป็นคนที่กำลังอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่ก็เป็นไปได้

เมื่อผมเดินทางผ่านเรื่องเล่าในหนังสือเล่มนี้ สำนึกที่ว่า “เราเป็นส่วนหนึ่งของมัน” อบอวลอยู่ในมโนสำนึกตลอดการเดินทาง โดยเฉพาะเมื่อประกอบกับลักษณะภาษาที่หนังสือเล่มนี้ใช้ ทั้งการลำดับเรื่องราว โครงสร้างประโยค การเลือกใช้คำ และที่สำคัญคืออารมณ์ที่ซ่อนอยู่ภายใต้ตัวอักษรเหล่านั้นชัดเจนเสียจนกระทั่งคนที่ใช้ภาษาอื่นเป็นภาษาแม่อย่างผม ยังรู้สึกได้ถึงทุกองค์ประกอบในหนังสือเล่มนี้ที่ทำงานกับจิตใต้สำนึกของ

ผู้อ่านโดยไม่ปรานี และตอกย้ำความเชื่อมั่นที่ว่าเราเองก็สามารถสร้างผลกระทบในเรื่องราวนี้ได้ไม่ต่างอะไรกับบุคคลทั้งหลายซึ่งถูกเอ่ยชื่อในหนังสือ เพราะว่านี่ก็คือเรื่องราวของเราเช่นกัน

สำนึกเช่นนั้นสร้างความรู้สึกที่น่าประหลาด อาการขนลุก ตัวสั่นเทิ้ม น้ำตาเอ่อล้น กลายเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นระยะตลอดกระบวนการแปล และ ณ จุดหนึ่งผมก็ตระหนักว่าหน้าที่ของผมต่อหนังสือเล่มนี้คงไม่ใช่แค่การถ่ายทอด “ความหมาย” แต่เป็นการถ่ายทอด “ความรู้สึก” เช่นนั้นมาสู่ผู้อ่านฉบับภาษาไทย โดยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นพลังให้ผู้อ่านทั้งหลายมีกำลังใจลุกขึ้นมาทำบางสิ่งตามกำลังในส่วนของตนเองและขับเคลื่อนพลวัตของเรื่องราวนี้ไปข้างหน้าในแบบฉบับของแต่ละคน

ในขณะที่ผมดำดิ่งสู่ห้วงลึกของมิติเชิงอารมณ์ โชคยังดีที่มี บ.ก.จิงโจ้ Right Shift มาช่วยตบแต่งให้หนังสือเล่มนี้ยังคงอยู่ในร่องในรอย ถ่ายทอดข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์โดยไม่ผิดเพี้ยนอย่างที่สารคดีที่ดีพึงจะทำ ขอบคุณความไว้วางใจอีกครั้งจากสำนักพิมพ์ซีเอ็ด โดยเฉพาะการดูแลจากคุณนิตยา จันทร์ทอง และความช่วยเหลือจากบรรณาธิการเล่ม คุณเศรษฐกาญจน์ อนุวัตรวงศ์ และที่ขาดไม่ได้คืออาจารย์พิริยะ สัมพันธารักษ์ ผู้ชักนำให้ตัวผมเอง เพื่อน ๆ ทีม Right Shift และบิตคอยเนอร์ชาวไทยอีกนับไม่ถ้วนเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในเรื่องราวอันยิ่งใหญ่นี้ไปพร้อม ๆ กัน

สิรภพ นิลบดี

คำนำ
ผู้ร่วมเรียบเรียง

เรื่องน่าตลกอย่างหนึ่งที่ทำให้ผมจับพลัดจับผลูได้ลัดคิว *BITCOIN AGE* ฉบับแปลไทย นำทีมโดย “จารย์ขิง” (สิรภพ นิลบดี) มาปิดเล่มทันทีต่อจาก *เงินปลิ้นโลก (Broken Money)* เป็นเพราะผมโดนเฟซบุ๊ก หรือที่ผมชอบเรียกแบบน่ารัก ๆ ว่า “คอกซัค” มันเตะโด่งออกมาครับ คือมีแต่บัญชีคาเอาไว้โด่เด่ แต่ล็อกอินใช้งานไม่ได้ ซึ่งสำหรับคนที่โยกย้ายถิ่นฐานออกมาอยู่ห่างไกลเพื่อนฝูงและไม่ได้มีบัญชีโซเชียลมีเดียอื่น ๆ ไว้คุยกับมนุษย์โลกมากเท่าใดนัก การโดนแพลตฟอร์มหลักที่ใช้มาเกือบครึ่งชีวิตปิดประตูใส่หน้า มันแทบไม่ต่างอะไรกับการถูกขับไล่ออกจากสังคม มันบั่นทอนความรู้สึกของความปรารถนาจะเป็นส่วนหนึ่งของบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าเหมือนที่ขิงว่าเอาไว้เลย

ทว่าบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่ก็ปรากฏตรงหน้าแทบจะในทันทีที่ขิงเคาะแป้น Enter ข้อความที่แท็กชื่อผมในช่องทางการพูดคุยของชาว Right Shift ว่า “ผมแปลเสร็จแล้วนะ พร้อมส่งมอบต่อให้พี่จิงโจ้แล้วครับ” และเมื่อได้เปิดอ่านสำนวน

แปลภาษาไทยเพียงแวบแรก ผมนึกขอบคุณเฟซบุ๊กด้วยซ้ำ ที่เลือกเวลาเตะโด่งผมได้พอเหมาะพอเจาะดีเหลือเกิน

สำหรับผมแล้วเรื่องราวใน *BITCOIN AGE* นั้น แม้โดยแก่นแกนจะเป็นสารคดีทุกกระเบียดนิ้ว แต่วิธีการที่นิก บาเทียเล่าเรื่อง กลับเหมือนเขาพาเราเดินทางไปในดินแดนไซไฟแฟนตาซีชั้นยอดที่บอกเล่าเรื่องราวจากสองโลกคู่ขนาน ด้านหนึ่งคือองค์จักรพรรดิจอมโฉดแห่งระบบเงินเครดิตพร้อมด้วยเหล่าขุนพลสุดละโมบแห่งระบบธนาคารและจอมบงการสุดฉ้อฉลแห่งระบอบรัฐชาติ พวกมันทรงอำนาจอิทธิพลจนครอบงำโลกทั้งใบมาร้อยกว่าปีเข้าไปแล้ว ขณะที่ในอีกด้านหนึ่งก็คือหนุ่มน้อยบิตคอยน์ที่เพิ่งลืมตาดูโลกอันสิ้นหวังได้ไม่นานนัก บิตคอยน์พร้อมด้วยผองเพื่อนไซเฟอร์พังก์และกลุ่มผู้หลงใหลในศักยภาพของเทคโนโลยีเกิดใหม่นี้ ต่างก็ค่อย ๆ ระดมสรรพกำลัง (เก็บเวลฟาร์มของ) ทีละเล็กทีละน้อยมาหลายทศวรรษ เพื่อให้บิตคอยน์เติบโตแข็งแกร่งพร้อมต่อกรกับองค์จักรพรรดิและเหล่าสมุนที่ดูเหมือนจะไม่ชื่นชอบการเติบใหญ่ของเจ้าหนุ่มรายนี้มากขึ้นไปทุกขณะ

เนื้อหาในแต่ละบทแต่ละตอนเดินเรื่องได้อย่างกระชับฉับไวและครบรส หลายฉากหลายเรื่องราวพลิกผันไปในแบบที่ถ้าไม่ติดว่ามันคือเรื่องจริง ก็คงเป็นอะไรที่พบเห็นได้ตามเรื่องดรามาตลกร้ายเสียมากกว่า ไม่ว่าจะเรื่องปาหี่ของแก๊งพรานล่าเป็ดลวงโลก อินเทอร์เน็ตที่เกิดขึ้นมาในโลกเพราะลานจอดรถที่แน่นเอี้ยดในวันนั้น ศาสตร์คริปโทกราฟีพลิกประวัติศาสตร์

ที่ถูกปิดตายอยู่ในตึกสามรั้ว สิงคโปร์ที่กลายเป็นหนึ่งในศูนย์กลางการเงินโลกเพียงเพราะชุมสายโทรเลขที่นี่ลื่นปรื๊ดดี ไปจนถึงการสั่งพิซซ่าในราคาระดับ GDP ประเทศ

ดังที่ชื่อภาษาไทยของเล่มได้กล่าวไว้ นี่คือการไขประวัติศาสตร์ของการก่อร่างสร้างเทคโนโลยีเงินแห่งอนาคต เงินที่ผู้คนในปัจจุบันยังเข้าใจผิด คิดว่าคงเป็นแค่ของเล่นเด็กเนิร์ด การเก็งกำไรซื้อถูกขายแพง ความเพ้อเจ้อของพวกต่อต้านรัฐ ฝันเปียกของลัทธิทุนนิยม หรือแม้แต่เชื่อว่ามันคือสแกมชั่วร้ายที่จะมาทำลายเศรษฐกิจสังคมในปัจจุบัน *BITCOIN AGE* เพียงต้องการบอกเล่าว่าโลกของเรามีปัญหา และบิตคอยน์คือทางออกอันล้ำลึกที่สุดที่เหล่าอัจฉริยะในโลกใบนี้ต่างเดินทางค้นหามันมายาวนานหลายทศวรรษแล้ว

เรื่องราวของบิตคอยน์เพิ่งเริ่มต้นขึ้น อนาคตที่เหลือจึงขึ้นอยู่กับพวกเราทุกคน และผมเชื่อเหลือเกินว่าคุณที่กำลังอ่านหนังสือเล่มนี้ จะได้มีบทบาทไม่ทางใดก็ทางหนึ่งในการช่วยผลักดันและเป็นประจักษ์พยานในการเปลี่ยนผ่านครั้งสำคัญครั้งนี้ เพราะในวันนี้เรามี “Better Money” เทคโนโลยีการเก็บออมที่ดีที่สุดในประวัติศาสตร์มนุษยชาติ และไม่เคยมีช่วงเวลาไหนที่จะน่าตื่นเต้นไปกว่าช่วงเวลานี้อีกแล้ว

รัดเข็มขัดให้พร้อม แล้วออกเดินทางกันครับ

จิงโจ้ Right Shift

สารบัญ

1 สะกดจิต 17
2 นัดลับ ล่าเป็ด 25
3 เครือข่ายคอมพิวเตอร์ข้ามกาแล็กซี 47
4 ดอลลาร์แห่งระบบธนาคารโลก 59
5 ยุคสารสนเทศ 77
6 กำเนิดใหม่เงินดอลลาร์ 95
7 คริปโท 109
8 โหมโรงสู่บิตคอยน์ 121
9 ส่วนประกอบวิเศษหมายเลข 7 141
10 21,000,000 157
11 เหินฟ้า 181
12 เงินที่มีอำนาจสูง 197
13 สหรัฐบิตคอยน์ 213
14 ยุคสมัยแห่งบิตคอยน์ 231
กิตติกรรมประกาศ 253
ภาคผนวกแผนภูมิ 257
บรรณานุกรม 265
เกี่ยวกับผู้เขียน 277

บทที่ 1

สะกดจิต

หลังจากประคับประคองยานสภาพสะบักสะบอมลงจอดบนผืนทรายร้อนจัดบนดวงดาวอันไกลโพ้น อัศวินเจไดสั่งให้ลูกเรือเตรียมพร้อมลงสำรวจ จากนั้นก็พากันเดินลัดเลาะผ่านร้านรวงต่าง ๆ ไปตามตรอกซอกซอยแคบ ๆ ในเมือง เป้าหมายคือการตามหาอะไหล่ตัวอัดแรงขับไฮเปอร์ไดรฟ์มาซ่อมยานของพวกเขา

เจไดสนใจสิ่งเดียวคือการตามหาช่างเครื่องยนต์ เขาโผล่เข้าไปในอู่ที่มืดสลัว สิ่งมีชีวิตคล้ายแมลงขนาดใหญ่ลอยตัวออกมาจากเงามืด กระพือปีกขึ้นลงพลางสำรวจผู้มาเยือน มันพูดเข้าเรื่องโดยไม่อ้อมค้อม

“ต้องการอะไร?” มันถามด้วยเสียงแหบพร่า ความสนอกสนใจเป็นประกายอยู่ในแววตา

“ข้าต้องการอะไหล่สำหรับยานเจ-ไทป์ 327 นูเบียน” อัศวินเจไดตอบ

ช่างเครื่องยนต์ยืนยันว่ามันมีตัวอัดแรงขับที่ว่าอยู่หลังร้าน และยานของเจไดสามารถซ่อมได้แน่นอน

“ว่าแต่... จะจ่ายค่าชิ้นส่วนนี้ด้วยอะไรล่ะหืม...?” เจ้าสิ่งมีชีวิตนั้นถามขณะเคลื่อนตัวไปในอากาศ มันคิดคำนวณรายได้จากค่าซ่อมยานอยู่ในหัวเรียบร้อยแล้ว

“ข้ามีเครดิตสาธารณรัฐอยู่สองหมื่น” เจไดกล่าว

ช่างเครื่องยนต์ถลึงตาจ้องอยู่ชั่วขณะ จากนั้นจึงส่ายหน้าช้า ๆ อย่างตั้งใจ ปีกของมันสั่นพลิ้วด้วยความหงุดหงิดก่อนจะสบถอย่างดูแคลน “เครดิตสาธารณรัฐงั้นเรอะ? เครดิตสาธารณรัฐไม่มีค่าสำหรับที่นี่ ข้าต้องการอย่างอื่นที่มัน*จริงกว่านั้น*” มันต่อรองพลางถูนิ้วมือไปมา เรียกร้องให้จ่ายด้วยสิ่งอื่นที่จับต้องได้มากกว่า

บรรยากาศพลันถูกปกคลุมไปด้วยความเงียบอันหนักอึ้ง เจไดเพิ่งเข้าใจว่าตนตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากเสียแล้ว ณ ซอกหลืบของกาแล็กซีที่ไร้ขื่อแปเช่นที่นี่ ใช่ว่าเงินทุกสกุลจะมีค่า

เมื่อจนตรอกและไม่มีเงินชนิดอื่นใดติดตัว เขาหวังพึ่งการสะกดจิตด้วยพลัง “เครดิตควรใช้ได้” เขายืนยันพร้อมกับโบกมือผ่านหน้าของช่างเครื่องยนต์ตามศาสตร์ที่ฝึกฝนมา

“ไม่ ใช้ไม่ได้” ช่างเครื่องยนต์ปฏิเสธ

“เครดิตจะใช้ได้” อัศวินเจไดพูดซ้ำพร้อมโบกมืออีกครั้ง

ยังคงไม่แน่ใจว่าทำไมพลังพิเศษของตนจึงไม่ได้ผลกับสิ่งมีชีวิตบินได้ตัวนี้

พอถึงจุดนี้เจ้าช่างเครื่องก็หมดความอดทนและตะคอกกลับใส่ลูกค้าของตัวเอง "คิดว่าเจ้าเป็นเจไดหรือไงถึงได้โบกไม้โบกมือแบบนี้? สะกดจิตข้าไม่ได้หรอก! *นอกจากใช้เงิน*"

นอกจากใช้เงิน... แล้วสิ่งที่อัศวินเจไดเสนอให้กับช่างเครื่องยนต์มันไม่ใช่เงินหรืออย่างไร? เจไดอาจจะมองว่ามันคือเงิน แต่ในสายตาของผู้ที่อาศัยอยู่บนดาวทะเลทรายแห่งนี้ เครดิตของรัฐบาลจากดวงดาวอันไกลโพ้นนั้นไม่ใช่เงิน และช่างเครื่องยนต์ก็ไม่ยินดีที่จะรับมันเป็นค่าตอบแทน เมื่อไม่มีสิ่งที่จะใช้ซื้ออะไหล่ได้ เจไดจึงจำต้องวางเดิมพันในการพนันยานแข่งเพื่อให้ได้อะไหล่มาซ่อมยาน

ฉากการค้าขายข้ามดวงดาวที่ดุเด็ดเผ็ดร้อนระหว่างอัศวินเจไดและช่างเครื่อง จากภาพยนตร์เรื่อง *สตาร์วอร์ส เอพพิโซด 1 ภัยซ่อนเร้น (Star Wars: Episode I – The Phantom Menace)* ฉากนี้สรุปวัตถุประสงค์ของหนังสือเล่มนี้ได้อย่างสมบูรณ์แบบ นั่นคือการสำรวจว่า เพราะเหตุใดเมื่อเราไม่มีเงินที่ดีกว่า ผู้คนหลายพันล้านคนจึงยอมแลกเวลาและแรงงานอันมีค่าของตนกับเครดิต และบิตคอยน์จะเข้ามาเติมเต็มช่องว่างนั้นได้อย่างไร

นิยามของเงิน (money) คือบางสิ่งซึ่งเป็นที่ยอมรับในการชำระหนี้ ในขณะที่นิยามของสกุลเงิน (currency) นั้นคือบางสิ่งที่หมุนเวียนอยู่ในสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่ง ซึ่งโดย

ส่วนใหญ่แล้วก็เป็นเช่นนั้นด้วยอำนาจกฎหมาย เหตุใดเล่าเจ้าช่างเครื่องจึงปฏิเสธสกุลเงินกาแล็กติกซึ่งเป็นที่ยอมรับในหมู่ดาวทั้งหลาย? เหตุก็เพราะเจ้าถิ่นติดปีกตัวนี้อาศัยอยู่ในหลืบมุมของกาแล็กซีที่ไม่ยอมรับสกุลเงินต่างถิ่นของอัศวินเจได สำหรับมันแล้วเครดิตจากดวงดาวอันไกลโพ้นสอบตกในฐานะเงิน เพราะมันไม่เชื่อว่าสิ่งนี้มีค่า

คำว่าเครดิตมีรากศัพท์มาจากคำว่า *เครเดเร (credere)* ในภาษาละติน ซึ่งมีความหมายว่าการเชื่อ เนื่องจากตราบเท่าที่เครดิตยังมีตัวตนอยู่ ผู้คนก็ทนใช้มันเพราะพวกเขา *เชื่อ* ว่ามันคือเงิน ทว่าก็มีปัญหาใหญ่อยู่สองข้อ หนึ่งคือ เครดิตไม่สามารถรักษามูลค่าข้ามผ่านกาลเวลาได้ มันอาจเป็นเงินได้จริงแต่ก็เพียง *ชั่วคราว* สองคือ การที่มันถูกสร้างขึ้นและถูกแจกจ่ายออกไปอย่างไม่เสมอภาคกัน ทำให้คนส่วนใหญ่รู้สึกว่าระบบนี้เอาเปรียบพวกเขา

เราสามารถยกตัวอย่างความไม่เท่าเทียมนี้ได้โดยการเปรียบเทียบรายได้กับราคาที่อยู่อาศัย ย้อนไปใน ค.ศ.1971 ค่ามัธยฐานของรายได้ในสหรัฐฯ อยู่ที่ 9,000 ดอลลาร์ต่อปี ในขณะที่ค่ามัธยฐานของราคาบ้านอยู่ที่ 25,000 ดอลลาร์ หมายความว่าชาวอเมริกันสามารถเป็นเจ้าของบ้านได้ด้วยเงินปริมาณเท่ากับรายได้ 2 ปีครึ่ง ทุกวันนี้คนทำงานทั่ว ๆ ไปหาเงินได้ปีละ 80,000 ดอลลาร์ แต่ราคาบ้านโดยเฉลี่ยกลับอยู่ที่ 420,000 ดอลลาร์ ซึ่งนั่นมากกว่าเงินรายได้ 5 ปีเต็มเสียอีก ภายใต้ระบบเครดิต ค่าแรงจะค่อย ๆ ปรับตัวเพิ่มขึ้น

ก็จริง แต่อนิจจาสำหรับคนทำงาน ค่าครองชีพนั้นกลับเพิ่มสูงขึ้นเร็วกว่าเสียอีก นั่นก็เพราะอำนาจในการสร้างเครดิตกระจุกตัวอยู่ในมือของกลุ่มคนเพียงไม่กี่คนที่ถือครองอำนาจนั้น บีบให้ผู้คนอีกหลายพันล้านที่ไม่สามารถเข้าถึงอำนาจดังกล่าวได้ต้องเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

การถือครองบิตคอยน์ได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าเป็นหนึ่งในทางออกที่ยอดเยี่ยมตลอดช่วงเวลา 10 ปีที่ผ่านมา ด้วยการช่วยให้ผู้คนสามารถเก็บออมเป็นเงินที่ทำให้ราคาสินค้า *ถูกลง* ได้ โดยเมื่อหน่วยงานกำกับดูแลสินค้าโภคภัณฑ์ของสหรัฐฯ ทำให้สัญญาซื้อขายล่วงหน้าของบิตคอยน์กลายเป็นสิ่งถูกกฎหมายในปี ค.ศ. 2016 (ซึ่งเราอาจกล่าวได้ว่านี่เป็นจุดเริ่มต้นของ *ยุคสมัยแห่งบิตคอยน์*) ค่ามัธยฐานของราคาบ้านในสหรัฐฯ ปีนั้นสูงกว่า 500 บิตคอยน์ ทว่าเมื่อเวลาผ่านไป แม้ราคาบ้านจะแพงขึ้นเป็นสองเท่าในปี ค.ศ. 2025 แต่กลับกลายเป็นว่าราคาบ้านในตอนนี้เหลือไม่ถึง 5 บิตคอยน์แล้ว เมื่อแนวโน้มเช่นนี้ดำเนินต่อไป ผู้คนต่างก็กำลังยกระดับคุณภาพชีวิตให้แก่ตนเองด้วยการเก็บออมเป็นเงินที่ *มั่นคงถาวร* ซึ่งเมื่อราคาบิตคอยน์ทะยานจาก 100,000 ดอลลาร์ในวันนี้สู่ระดับ 1 ล้านดอลลาร์หรือมากกว่านั้น เงิน 1 บิตคอยน์จะสามารถซื้อบ้านได้หลายหลังเลยทีเดียว

บิตคอยน์ถูกสร้างขึ้นมาในฐานะ *การตอบโต้ทางเทคโนโลยี* ต่อการอุ้มธนาคาร การทำลายมูลค่าสกุลเงิน และการรวมศูนย์อำนาจของเหล่าผู้สร้างเครดิต ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่สามารถ

เข้าใจบิตคอยน์ได้เลยหากยังไม่เข้าใจความใหญ่โตมโหฬารและอิทธิพลอันมหาศาลของระบบเครดิตที่บิตคอยน์ถูกออกแบบมาเพื่อต่อกร หนังสือเล่มนี้จะฉายภาพเส้นทางที่เงินเครดิตก้าวขึ้นมามีอำนาจครอบงำโลกทั้งใบ และเหตุใดจึงเป็นเรื่องยากที่มันจะถูกล้มล้างและแทนที่ จากนั้นจะพาไปไล่เรียงประวัติศาสตร์การเติบโตอันน่าทึ่งของบิตคอยน์ และวิธีที่บิตคอยน์นำเสนอทางเลือกใหม่สำหรับใช้แทนเงินเครดิต ซึ่งทางเลือกนี้ถือได้ว่าเป็นนวัตกรรมล้ำยุคที่สุดเท่าที่เผ่าพันธุ์ของเราเคยประสบพบเจอ จากนั้นในตอนท้ายเราจะวิเคราะห์กันอย่างละเอียดว่าทำไมราคาข้าวของต่าง ๆ จึงมีแต่จะเพิ่มขึ้นเมื่อวัดในหน่วยเงินดอลลาร์ แต่กลับจะลดลงเรื่อย ๆ เมื่อวัดในหน่วยบิตคอยน์

ยุคสมัยแห่งบิตคอยน์ ถูกนิยามโดยเรื่องเล่าจากโลกคู่ขนานสองด้าน ด้านหนึ่งคือ เครื่องจักรกลแห่งสถาบันการเงินที่ใช้ดอลลาร์เป็นเชื้อเพลิงขับเคลื่อนและมีพลังอำนาจในการผลิตเงินเพิ่มอย่างไร้ขีดจำกัด และอีกด้านหนึ่งคือ เทคโนโลยีพลิกประวัติศาสตร์ที่ถูกออกแบบมาเพื่อช่วยให้สามัญชนสามารถอยู่รอดได้ในระบบที่บิดเบี้ยว การประดิษฐ์คิดค้นบิตคอยน์เปิดทางให้มนุษยชาติได้พบกับวิธีแก้ปัญหาราคาข้าวของที่แพงขึ้นอย่างไม่สมดุล นั่นคือเงินดิจิทัลที่ทุกคนเข้าถึงได้ มีอุปทาน*จำกัด* และไม่มีใครหน้าไหนสามารถควบคุมมันได้ บิตคอยน์ช่วยให้ผู้คนสามารถทำธุรกรรมถึงกันได้โดยไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับสกุลเงินของรัฐบาลหรือบัญชีธนาคารใด ๆ โดยอาศัยเพียงซอฟต์แวร์ซึ่งทุกคนที่มีสมาร์ตโฟนและอินเทอร์เน็ตสามารถ

ใช้งานได้ฟรี หากใช้งานอย่างถูกวิธีบิตคอยน์จะเป็นเครื่องมือปลดแอกประชาชนออกจากโซ่ตรวนของเครดิต บิตคอยน์คือการมาถึงของ *เงินที่เหนือกว่า*

นับเป็นช่วงเวลาหลายพันปีมาแล้วที่มนุษย์ถือว่าเงินและสมบัติคือสิ่งเดียวกัน ไม่ว่าสมบัตินั้นจะเป็นทองคำ แร่เงิน หรือสิ่งใด ๆ ที่นับว่ามีค่า แต่เมื่อเวลาผ่านไปรัฐบาลและธนาคารต่าง ๆ ก็เริ่มสร้างเครดิตเพื่อฉวยโอกาสจากความปรารถนาความสะดวกสบายของมนุษย์ เครดิตซึ่งประกอบด้วยสกุลเงินและเงินฝากเหล่านี้ล้วนมีค่าได้เพราะมีบางสิ่งที่สำคัญยิ่งหนุนหลังพวกมันอยู่ นั่นคือ *สมบัติที่เก็บซ่อนไว้* แต่บัดนี้สมบัตินั้นกลับไม่มีแล้ว โลกทั้งใบถูกสะกดจิตให้เชื่อว่าเงินไม่จำเป็นต้องมีอะไรหนุนหลังอีกต่อไป ยิ่งไปกว่านั้นเหล่าธนาคารยังกล่อมให้เราเชื่อว่าระบบธนาคารบนเงินดอลลาร์นั้นมีคุณูปการต่อสังคม จนสมควรแล้วที่ธนาคารกลางจะต้องคอยอุ้มชูโดยการใช้ทรัพยากรของสาธารณชน การอัดฉีดเงินช่วยเหลือโดยธนาคารกลางหลายต่อหลายครั้งทำให้พฤติกรรมที่เลวร้ายในระบบธนาคารยังคงดำเนินต่อไปได้โดยไม่ถูกตรวจสอบ ทั้งยังเป็นการรับประกันว่าระบบนี้จะขยายตัวต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง เงินดอลลาร์ก็จะยังคงขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจของโลกต่อไป ตราบเท่าที่การขยายตัวของเครดิตยังคงเป็นรากฐานให้กับการค้า การลงทุน และตลาดหลักทรัพย์ แต่สุดท้ายแล้วผู้คนย่อมต้องสำเหนียกได้ว่า ธนาคารมีอำนาจควบคุมทางเลือกของพวกเขาในเรื่องเงินมากขนาดไหน หากเวลาคือทรัพยากรที่มีค่า

มากที่สุดที่เรามี เราก็ควรแลกมันกับสิ่งที่มีค่าทัดเทียมกัน มิใช่แลกกับสิ่งที่ฉาบฉวยและถูกทำให้เสื่อมค่าได้อย่างง่ายดายเช่นนี้

ในที่สุดผู้คนต่างก็เริ่มลุกขึ้นยืนหยัดด้วยความสามารถในการปกป้องตนเองได้อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนผ่านการเก็บรักษาเงินที่แท้จริง (real money) กล่าวคือ อุปทานที่จำกัดของบิตคอยน์ช่วยให้ผู้คนสามารถต่อสู้กับความเหลื่อมล้ำที่เกิดขึ้นภายใต้โลกของระบบธนาคารเงินดอลลาร์ แม้เงินเครดิตจะไม่ได้หายไปไหน แต่เมื่อใดที่มีผู้คนจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ ค้นพบข้อได้เปรียบของบิตคอยน์ในฐานะแหล่งเก็บรักษามูลค่าที่เหนือชั้นกว่า เมื่อนั้นบิตคอยน์ก็จะผงาดขึ้นมาในฐานะสินทรัพย์สำรองชนิดใหม่ของโลก ตัวมันจะขับเคี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์และสินทรัพย์ประเภทเงินสดเพื่อแย่งชิงเม็ดเงินมูลค่ามากกว่า 400 ล้านล้านดอลลาร์ที่สั่งสมอยู่ในสินทรัพย์สองประเภทนี้ และจะกลายมาเป็นเครื่องมือชี้วัดและเก็บกักความมั่งคั่งที่ทั่วทั้งโลกพึงปรารถนา เครือข่ายทางเศรษฐกิจของผู้ใช้งานบิตคอยน์นับพันล้านคนจะเข้ามาแทนที่องคาพยพของระบบธนาคารโลก มันจะนำเสนอหนทางอย่างอ้อม ๆ และน่าดึงดูดใจในการร่วมมือกันอย่างสันติของมวลมนุษยชาติ พร้อมทั้งมอบอำนาจให้แก่ปัจเจกบุคคลอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน หนังสือเล่มนี้จะช่วยให้คุณตามทันการเปลี่ยนผ่านที่กำลังดำเนินไป และอธิบายว่าทำไม *ยุคสมัยแห่งบิตคอยน์* จึงเพิ่งจะเริ่มต้นขึ้นเท่านั้น

บทที่ 2

นัดลับ ล่าเป็ด

บ้านทั่วไปในสหรัฐฯ ใช้ตะปู 50,000 ตัวและสกรู 25,000 ตัวในการก่อสร้าง หากสร้างบ้านด้วยแรงงานคนล้วน ๆ การตอกตะปูแต่ละตัวด้วยค้อนจะใช้เวลา 15 วินาที และการขันสกรูแต่ละตัวด้วยไขควงจะใช้เวลา 30 วินาที รวมแล้วต้องใช้แรงงานคนเป็นเวลานานถึง 500 ชั่วโมง แต่เมื่อมีการนำปืนยิงตะปูและสว่านไฟฟ้ามาใช้ ก็จะสามารถสร้างบ้านแบบเดียวกันนี้เสร็จได้ในเวลาเพียง 100 ชั่วโมง โดยลดระยะเวลาในการขึ้นโครงบ้านจากหลายเดือนเหลือเพียงไม่กี่สัปดาห์ ซึ่งตามหลักการแล้วเทคโนโลยีที่ดีขึ้นและการใช้แรงงานคนน้อยลงควรจะช่วยลดต้นทุนในการสร้างบ้านหลังนี้ให้ถูกลง

หลักการเดียวกันนี้ใช้ได้กับแทบทุกสิ่งในระบบเศรษฐกิจ ธุรกิจต่าง ๆ ย่อมมองหาวิธีการลดต้นทุนผ่านการเพิ่มประสิทธิภาพและเสนอขายแก่ลูกค้าในราคาที่ถูกที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เมื่อพวกเขามีลูกค้ามากขึ้น บริษัทก็สามารถเพิ่มกำลังการผลิตและลดต้นทุนได้มากกว่าเดิม ลองนึกถึงช่างไม้ที่ผลิตเฟอร์นิเจอร์ขาย ในตอนแรกเขาก็ซื้อไม้ในราคาขายปลีก เลือกใช้เครื่องมือ

ในระดับพื้นฐาน และใช้เวลาไปกับการออกแบบเฟอร์นิเจอร์รุ่นใหม่ ๆ เพื่อขายให้กับลูกค้าเพียงไม่กี่คน แต่เมื่อมีประสบการณ์และมีฐานลูกค้ามากขึ้น เขาก็สามารถประหยัดเวลาได้ด้วยการผลิตเฟอร์นิเจอร์รุ่นเดิมซ้ำ ๆ ซื้อไม้ทีละมาก ๆ ในราคาขายส่ง และลงทุนซื้อเครื่องจักรอัตโนมัติที่จะช่วยลดระยะเวลาในการผลิตเฟอร์นิเจอร์แต่ละตัวลง ซึ่งหากธุรกิจของเขายังคงเติบโตต่อไปมากกว่านี้อีก เขาก็สามารถตั้งโรงงานซึ่งจะช่วยลดต้นทุนการผลิตต่อหน่วยลงได้อีกเมื่อเวลาผ่านไป

ถ้าธุรกิจต่าง ๆ พยายามเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต พัฒนาคุณภาพของสินค้าและบริการ ทั้งยังเสนอขายแก่ลูกค้าด้วยราคาที่ถูกลงอยู่เสมอ แล้วทำไมในโลกแห่งความเป็นจริง ราคาสิ่งต่าง ๆ ถึงแพงขึ้นตลอดเวลา? ถ้าให้ตอบแบบสั้น ๆ ก็คือ เป็นเพราะเรากำลังใช้ชีวิตอยู่ในระบบเครดิตที่ *ขัดขวาง* การลดลงของราคา ก่อนอื่นเราจะเริ่มต้นด้วยการอธิบายว่า *ระบบเครดิต* คืออะไร

ระบบเครดิตเริ่มต้นขึ้นเมื่อมีคนทำงานยอมรับค่าตอบแทนเป็นสกุลเงินที่ *สัญญา* ว่าสามารถแลกคืนเป็นทองคำได้แทนการรับค่าตอบแทนเป็นเหรียญทองคำจริง ๆ ซึ่ง ณ จุดนี้ไม่ว่าเขาจะยอมรับมันเพราะความสะดวกสบายหรือเพราะความเชื่อมั่นอย่างไม่ลืมหูลืมตาต่อผู้ออกสกุลเงินนั้น ค่าตอบแทนที่เขาได้รับก็คือเงินเครดิต ต่อมาเขาได้นำสกุลเงินนั้นไปฝากธนาคาร ซึ่งปัญหาของเงินเครดิตก็เริ่มต้นขึ้นที่จุดนี้ ธนาคารของเขาอนุมัติเงินกู้จำนวน 100 ล้านดอลลาร์

ให้กับบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นลูกค้าของธนาคารนำไปลงทุนสร้างโรงงาน โดยที่คนทำงานผู้ฝากเงินกลับไม่มีสิทธิ์มีเสียงอะไรในการปล่อยกู้นี้เลย จากนั้นก็มียอดเงินฝากใหม่ถูกสร้างขึ้นมา เงินฝากนี้ไม่ได้รับมาจากใครทั้งสิ้น แต่เป็นเครดิตใหม่เอี่ยมที่ธนาคารเสกขึ้นมาจากอากาศธาตุ แม้เงินที่ธนาคารปล่อยกู้ไปอาจสร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจได้บ้าง เช่น มีการนำไปว่าจ้างผู้รับเหมา แต่มันก็สร้างผลกระทบทางตรงประมาณหนึ่งต่อคนทำงานผู้ฝากเงินด้วยการลดมูลค่าเงินฝากของเขาลง นี่แหละคือวิธีการทำงานของระบบเครดิต เครดิตจะหมุนเวียนไปในระบบเศรษฐกิจในฐานะสกุลเงิน และเครดิตเกือบทั้งหมดถูกเสกขึ้นมาจากความว่างเปล่า ต่อมาบริษัทข้างต้นนี้กว้านซื้อเหล็กกล้าจากผู้ค้าส่งในพื้นที่ และทำให้สินค้าในคลังของผู้ค้าส่งแทบจะหมดไป ซึ่งในท้ายที่สุดแล้วผู้ผลิตเหล็กกล้าจะรู้สึกว่าเขาสามารถขึ้นราคาสินค้าได้ เนื่องจากบริษัทที่เพิ่งจะได้รับเงินกู้นั้นเป็นแหล่งอุปสงค์ขนาดใหญ่ที่ส่งผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญกับตลาดค้าเหล็กกล้า

เครดิตถูกสร้างขึ้นเมื่อผู้กู้และผู้ให้กู้มาพบกันด้วยความเชื่อมั่น ทั้งสองฝ่ายร่วมกันเสกเงินเครดิตขึ้นมาใหม่ผ่านกระบวนการกู้ยืม เนื่องจากผู้กู้ก็ปรารถนาที่จะบริโภคในวันนี้ไม่ใช่วันหน้า และผู้ให้กู้ก็อาจได้รับผลตอบแทนหากผู้กู้ซึ่งมีความน่าเชื่อถือทำการชำระคืนเงินกู้ทั้งหมดพร้อมดอกเบี้ย การซื้อบ้าน การลงทุนทางธุรกิจ เช่น การว่าจ้างและการสร้างโรงงาน หรือแม้กระทั่งการใช้จ่ายเพื่อบริโภค โดยส่วนใหญ่แล้วมักใช้แหล่งเงิน

จาก *เงินเครดิตที่ถูกผลิตขึ้นมาใหม่* วงจรเช่นนี้จะยังคงดำเนินต่อไปตราบใดที่ความมั่นใจยังคงอยู่ เงินใหม่จะไหลบ่าท่วมระบบเศรษฐกิจ อุปสงค์ต่อสินค้า บริการ และแรงงานจะเพิ่มสูงขึ้น นี่คือกลไกอันเป็นแรงขับเคลื่อนหลักที่ผลักให้ราคาของทุกสิ่งพุ่งสูงขึ้น หรือที่เรียกว่าภาวะเงินเฟ้อเชิงราคา (price inflation)

จากนั้น ณ จุดใดจุดหนึ่งธรรมชาติของมนุษย์จะเริ่มแผลงฤทธิ์ และความเชื่อมั่นจะแปรเปลี่ยนเป็นความกลัว เมื่อระดับราคาและหนี้สินพุ่งสูงเกินกว่าที่รายได้ในปัจจุบันจะแบกรับไหว การใช้จ่ายจะชะลอตัวลงเพื่อนำเงินไปชำระหนี้ที่พอกพูนขึ้น และผู้กู้ก็ไม่ต้องการที่จะกู้หนี้ยืมสินเพิ่มอีก ธนาคารจึงทำการผลิตเงินใหม่น้อยลง เนื่องจากการขอกู้ที่ลดลงส่งผลให้มีการปล่อยกู้น้อยลงเช่นกัน เมื่อปราศจากการผลิตเงินใหม่ในอัตราเร็วเท่าเดิม ระดับอุปสงค์และราคาก็จะเริ่มถล่มลงมา ทั้งหมดนี้เรียกว่า *วัฏจักรเครดิต*

ณ จุดนี้เองในวัฏจักรเครดิตที่ธนาคารเริ่มตื่นตระหนก เมื่อราคาสิ่งต่าง ๆ ร่วงลงมา รายได้ของผู้คนก็ลดลงเช่นกัน ตอนนี้ผู้ที่มีหนี้สินจะพบว่ารายได้ของตนลดลงจนทำให้ชำระหนี้ได้ยากขึ้น และสถานการณ์ยังแย่ลงได้อีกเพราะการที่ราคาสิ่งต่าง ๆ ลดลงเรื่อย ๆ ยิ่งจูงใจให้ผู้คน *เก็บออม* แทนที่จะใช้จ่าย การเก็บออมที่มากขึ้นยิ่งซ้ำเติมปัญหาเศรษฐกิจชะลอตัวให้รุนแรงยิ่งขึ้น และพวกคนที่กู้เงินเกินตัวก็เริ่มที่จะผิดนัดชำระหนี้ การผิดนัดชำระหนี้ส่งผลให้ระบบเงินเครดิตหดตัว เพราะเงินอันตรธานไปจากระบบ นำไปสู่การลดการใช้จ่าย

ภาวะเศรษฐกิจถดถอย และเมื่อหนี้เสียพอกพูนขึ้นธนาคารก็ล้มละลาย หวังว่าตอนนี้เราคงเข้าใจแล้วว่า เหตุใดธนาคารจึงต้องหลีกเลี่ยงสัญญาณทุกรูปแบบที่บ่งบอกว่าราคาข้าวของกำลังลดลง กล่าวคือ พวกเขาต้องยับยั้งการหดตัวที่มากเกินไปของระบบเงินเครดิต เพราะการปล่อยสินเชื่อที่สร้างผลกำไรคือสิ่งที่ทำให้พวกเขาอยู่รอดได้ ด้วยเหตุนี้ธนาคารจึงจำเป็นต้อง *พึ่งพา* ทั้งการขยายตัวของเครดิตอย่างกว้างขวางและการขึ้นราคาสิ่งต่าง ๆ ควบคู่กันไป

แม้การขยายตัวของเครดิตจะสร้างภาวะเงินเฟ้อ แต่ในขณะเดียวกันมันก็เป็นกลไกที่ช่วยให้ระบบเครดิตยังคงดำรงอยู่ต่อไปได้ สินเชื่อย่อมต้องถูกจ่ายคืนพร้อมดอกเบี้ย แต่หากเงินที่ถูกปล่อยกู้ออกไปเป็นเงินที่ถูกผลิตขึ้นมาใหม่ แล้วเงินที่ต้องหามาจ่ายเป็นดอกเบี้ยจะมาจากไหน? ตัวอย่างต่อไปนี้จะช่วยให้เห็นภาพว่า ทำไมการขยายตัวของระบบจึงช่วยพยุงเรือทุกลำให้ลอยขึ้นพร้อมกัน ทั้งยังช่วยให้ผู้กู้สามารถจ่ายดอกเบี้ยได้ง่ายขึ้นและช่วยให้ผู้ปล่อยกู้หลีกเลี่ยงการผิดนัดชำระหนี้ได้ เมื่อธนาคารปล่อยสินเชื่อ 20 ล้านดอลลาร์ให้กับธุรกิจของทั้งเมืองเมืองหนึ่งซึ่งก่อตั้งขึ้นใหม่ จะเกิดเป็นเงินฝากก้อนใหม่จำนวน 20 ล้านดอลลาร์ในระบบเศรษฐกิจท้องถิ่นของเมืองนี้ ธุรกิจต่าง ๆ ว่าจ้างผู้คนมาผลิตสินค้า และเงิน 20 ล้านดอลลาร์ก็หมุนสะพัดไปทั่วทั้งเมือง หากธุรกิจเหล่านี้กู้เงินก้อนดังกล่าวเป็นระยะเวลา 1 ปีที่อัตราดอกเบี้ย 5% พวกเขาก็จะมีภาระดอกเบี้ยที่ต้องจ่าย 1 ล้านดอลลาร์ รวมแล้วเป็นเงิน

ทั้งสิ้น 21 ล้านดอลลาร์ที่ต้องใช้หนี้คืน ถ้าทั้งระบบเศรษฐกิจนี้มีเงินฝากรวมกันอยู่แค่ 20 ล้านดอลลาร์ แล้วบรรดาบริษัทจะไปเอาเงินจากไหนมาจ่ายคืนทั้งเงินต้นและดอกเบี้ย? แถมเมื่อเงินหมุนเวียนไปในระบบเศรษฐกิจจะมีบางธุรกิจที่ยืนระยะได้ ในขณะที่ธุรกิจอื่น ๆ จะล้มหายตายจากไปพร้อมกับการผิดนัดชำระหนี้ แต่หากธนาคารปล่อยสินเชื่อเพิ่มอีก 3 ล้านดอลลาร์ไปทั่วทั้งระบบเศรษฐกิจในช่วงปีนี้ ในทางทฤษฎีแล้วก็จะมีเครดิตใหม่หมุนเวียนอยู่เพียงพอที่จะช่วยให้ผู้กู้ชุดแรก *ทั้งหมด* สามารถจ่ายคืนทั้งเงินต้นและดอกเบี้ยได้ ด้วยวงจรเช่นนี้ธนาคารจึงมีแรงจูงใจที่จะเพิ่มจำนวนเครดิตทั้งหมดในระบบปีแล้วปีเล่า เพื่อเพิ่มโอกาสที่ลูกค้าของพวกเขาจะสามารถชำระหนี้คืนได้ ในทางตรงกันข้าม การผิดนัดชำระหนี้จะลดจำนวนเครดิตในระบบลง ตัวระบบการเงินเองจึงต้องพยายามหลีกเลี่ยงการผิดนัดชำระหนี้ เพราะว่ามันเป็นการลดจำนวนเงินทั้งหมดที่มีไว้สำหรับชำระหนี้และดอกเบี้ยนั่นเอง

วัฏจักรเศรษฐกิจขาขึ้นและขาลงส่งผลให้ราคาสิ่งต่าง ๆ มีความผันผวน ทว่าธนาคารเองก็พยายามอย่างสุดความสามารถที่จะป้องกันไม่ให้มีการหดตัวเกิดขึ้น โดยตลอดช่วงศตวรรษที่ผ่านมาบรรดาธนาคารได้ก่อร่างสร้างระบบเครดิตที่ช่วยปกป้องพวกเขาจากภัยคุกคามจากระดับราคาที่ลดลง จนเกิดเป็นโลกที่แบ่งแยกชัดเจนระหว่างคนจนและคนรวย ด้วยการมีผู้ถูกเลือกเพียงบางกลุ่มที่ได้รับการเชื้อเชิญให้เข้าถึงกระแสเครดิต การที่ธนาคารเรืองอำนาจเหนือสังคมของเราได้ เป็นเพราะตลอดประวัติศาสตร์ของเผ่าพันธุ์มนุษย์ การส่งมูลค่า

ข้ามผ่านกาลเวลาและระยะทางไม่อาจกระทำได้เลยหาก ไม่พึ่งพาตัวกลาง ทว่าธนาคารก็ใช้อำนาจนี้ไปในทางที่ผิด ด้วยการออกแบบสังคมที่มีเงินเฟ้อเป็นโครงสร้างถาวร ในโลกเช่นนี้ค่าครองชีพเพิ่มสูงขึ้นเร็วกว่ารายได้ของผู้คนส่วนใหญ่ ส่วนผู้ที่ทำงานในอุตสาหกรรมที่ใกล้ชิดกับระบบธนาคาร กลับได้รับอานิสงส์เป็นรายได้ที่เพิ่มขึ้นเร็วกว่าค่าครองชีพ จนเกิดเป็นช่องว่างมโหฬารคั่นอยู่ระหว่างคนที่ก้าวตามทัน และคนที่รู้สึกว่าตัวเองถูกทิ้งเอาไว้ข้างหลังห่างไกลออกไปทุกที การเสกสิ่งที่คนอื่นต้องตรากตรำทำงานแลกมาคือการลงโทษผู้เก็บออม และยังเป็นการมอบอำนาจให้นายธนาคารและลูกค้ารายใหญ่ของพวกเขามีอิทธิพลครอบงำสังคมได้ บรรดาผู้ที่อยู่ใกล้หัวจ่ายเงินต่างก็กอบโกยกระแสเงินใส่กระเป๋าเท่าที่จะทำได้ ส่วนผู้ที่อยู่ห่างไกลออกไปแทบไม่มีโอกาสจะได้รับแม้เพียงเศษเงินเล็ก ๆ ที่กระเซ็นไปถึง เพราะพวกเขาไม่ได้ถูกรับเชิญให้เข้าไปอยู่ในห้องนั้น

หนังสือเล่มนี้จะอธิบาย *ใน 6 ขั้นตอน* ถึงจุดกำเนิดของระบบเครดิตที่ยิ่งใหญ่คับฟ้าในปัจจุบัน อันเป็นตัวการที่ทำให้ราคาของสิ่งต่าง ๆ พุ่งสูงขึ้นอย่างไม่ได้สัดไม่ได้ส่วน จนบีบให้ผู้คนต้องเลือกระหว่างการถูกทิ้งไว้ข้างหลังหรือไม่ก็ต้องขวนขวายไล่ล่าการลงทุนความเสี่ยงสูงเพียงเพื่อจะไล่ตามให้ทันการขยายตัวของเครดิต หน้าประวัติศาสตร์การเงินในฉากนี้ได้เปลี่ยนระบบเครดิตที่เคยยึดโยงกับเงินจริง ๆ อย่างทองคำ ให้กลายเป็นระบบเงินเครดิตที่ไม่ยึดโยงกับสิ่งใด โดยมีธนาคารต่าง ๆ เขียนกฎเกณฑ์ขึ้นมาเอง เนื้อหา 3 ขั้นตอนแรกมีระบุไว้ในบทนี้

ได้แก่ 1) การก่อตั้งธนาคารกลางขึ้นมาเพื่อป้องกันการล้มของธนาคารอย่างฉับพลันและไม่จำเป็น 2) การจัดตั้งระบบประกันเงินฝากเพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นให้กับเงินเครดิต และ 3) การสั่งห้ามไม่ให้ประชาชนถือครองทองคำในฐานะของเงินภายในสหรัฐฯ โดย *ขั้นตอนที่ 1* สู่การครอบงำของระบบเครดิตนั้นเริ่มต้นขึ้นเมื่อธนาคารทั้งหลายฉวยโอกาสใช้วิกฤติเศรษฐกิจปี ค.ศ.1907 เป็นข้ออ้างในการโน้มน้าวสาธารณชนให้เชื่อว่าการมี *ธนาคารกลาง* คือสิ่งจำเป็นสำหรับการค้ำจุนความเชื่อมั่นต่อระบบเครดิต

* * *

ในหน้าประวัติศาสตร์อเมริกันมีบุคคลผู้มีชื่อเสียง 2 รายที่มีส่วนสำคัญในการทดลองสร้างธนาคารกลาง 2 รูปแบบแรกขึ้นมา บุคคลแรกคืออเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน (Alexander Hamilton) เจ้าของภาพใบหน้าบนธนบัตร 10 ดอลลาร์ เขาเป็นผู้ริเริ่มให้มีการก่อตั้งธนาคารสหรัฐฯ แห่งแรก (First Bank of the United States) ส่วนบุคคลรายที่ 2 คือแอนดรูว์ แจ็กสัน (Andrew Jackson) เจ้าของภาพใบหน้าบนธนบัตร 20 ดอลลาร์ เขาเป็นผู้มอบจุดจบให้ธนาคารสหรัฐฯ แห่งที่สอง (Second Bank of the United States) ด้วยการตอบโต้อย่างแข็งกร้าวต่ออิทธิพลของพวกนายธนาคารที่มีต่อสกุลเงินของชาติ โดยหลังจากที่ใบอนุญาตให้ดำเนินกิจการธนาคารกลางฉบับละ 20 ปีทั้งสองฉบับนี้สิ้นสุดอายุลง สหรัฐฯ ก็เข้าสู่ยุค *ระบบธนาคารเสรี*

(free banking) ในปี ค.ศ.1837 โดยมีทองคำ แร่เงิน ตั๋วเงินคลัง และธนบัตรหมุนเวียนร่วมกันในฐานะของเงิน ท่ามกลางความโกลาหลทางการเงินอันไร้ขื่อไร้แปเช่นนี้มีธนบัตรมากกว่า 7,000 ชนิดหมุนเวียนไปทั่วประเทศ ธนบัตรส่วนใหญ่มีการใช้งานแค่ในท้องถิ่นเล็ก ๆ และแทบใช้อะไรไม่ได้ในโลกความเป็นจริง ในภาพรวมแล้วผลลัพธ์ของกฎหมายระบบธนาคารเสรีคือความล้มเหลวในระดับหายนะ แต่ก็ก่อให้เกิดเหล่าธนาคารที่ทำงานได้ดีอย่างที่ควรจะเป็นขึ้นมาเช่นกัน

จนในที่สุดเมื่อปี ค.ศ.1863 และ 1864 รัฐบัญญัติการธนาคารแห่งชาติ (National Banking Act) ก็พอที่จะทำให้ระบบการเงินของสหรัฐฯ มีระบบระเบียบขึ้นมาบ้าง ด้วยการสถาปนาทั้งระบบธนาคารของประเทศและสกุลเงินประจำชาติอย่างเป็นทางการขึ้นมา ถือเป็นการยุติความวุ่นวายของการมีธนบัตรที่มีคุณภาพแตกต่างกันไปมากถึง 7,000 ชนิด ธนาคารในระดับรัฐนั้นหากไม่ปิดตัวลงก็จะต้องขอใบอนุญาตระดับชาติ ซึ่งมาพร้อมกับสิทธิพิเศษในการผลิตเงินดอลลาร์สหรัฐ หนึ่งในใบอนุญาตระดับชาติชุดแรก ๆ ถูกมอบให้กับธนาคารซิตี้แบงก์ (Citibank) ในปี ค.ศ. 1865 หลังจากที่พวกเขาสละใบอนุญาตระดับรัฐของนิวยอร์กที่มีอยู่เดิม ธนาคารซึ่งแต่เดิมมีชื่อว่าซิตี้แบงก์ออฟนิวยอร์ก (City Bank of New York) แห่งนี้ถูกก่อตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1812 ในฐานะทายาทโดยพฤตินัยของธนาคารสหรัฐฯ แห่งแรก และเป็นที่รู้จักกันดีจากชื่อที่อยู่ใน

การรับส่งโทรเลขความยาว 8 ตัวอักษรว่า CITIBANK[1] ต่อมาธนาคารซิตี้แบงก์ได้ก้าวขึ้นสู่การเป็นมหาอำนาจระดับโลกในปี ค.ศ. 1891 หลังจากที่ถูกเข้าซื้อกิจการโดยคู่หูนักธุรกิจยักษ์ใหญ่ชาวอเมริกัน

บิดาของเจมส์ สติลล์แมน (James Stillman) นามว่าชาร์ลส์ (Charles) คือหนึ่งในเจ้าของที่ดินรายใหญ่ที่สุดในรัฐเท็กซัส เขามีสายสัมพันธ์อันดีกับอุตสาหกรรมธนาคาร และสร้างอาณาจักรธุรกิจที่ประสบความสำเร็จไปไกลถึงเม็กซิโก ชาร์ลส์ได้ส่งเจมส์ไปเรียนที่อังกฤษตั้งแต่อายุยังน้อยเพื่อฟูมฟักให้เขาพร้อมสืบทอดธุรกิจครอบครัวต่อไปในอนาคต และยังผูกมัดเขาไว้กับโลกการธนาคารด้วยการจับคลุมถุงชนให้แต่งงานกับลูกสาวของประธานธนาคารซิตี้แบงก์ เจมส์สานต่อแนวทางของพ่อ ด้วยการเสริมความแข็งแกร่งให้กับเครือข่ายธนาคารของตระกูลสติลล์แมน และสร้างทางรถไฟไปทั่วทั้งเท็กซัสและเม็กซิโก หุ้นส่วนในธุรกิจรถไฟของเจมส์คือวิลเลียม ร็อกกีเฟลเลอร์ (William Rockefeller) ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งบริษัทสแตนดาร์ดออยล์ (Standard Oil) ร่วมกับพี่ชายของเขาอย่างจอห์น ดี. ร็อกกีเฟลเลอร์ (John D. Rockefeller) มหาเศรษฐีนักธุรกิจชาวอเมริกันผู้ทรงอิทธิพลแห่งยุค

วิลเลียม ร็อกกีเฟลเลอร์และเจมส์ สติลล์แมนมีสายสัมพันธ์ที่แนบแน่นระหว่างกัน โดยลูกสาวทั้งสองคนของสติลล์แมนต่างก็แต่งงานกับบรรดาลูกชายของร็อกกีเฟลเลอร์ พวกเขาทั้งคู่เห็นโอกาสร่วมกันในการเข้ายึดครองซิตี้แบงก์ในปี

[1] Phillip Zweig, Wriston.

ค.ศ. 1891 เนื่องจากตระกูลร็อกกีเฟลเลอร์เล็งเห็นถึงศักยภาพอันเป็นประโยชน์ของธนาคารแห่งนี้ที่จะสนับสนุนด้านการเงินให้พวกเขาสามารถขยายธุรกิจไปทั่วโลกได้ ตระกูลร็อกกีเฟลเลอร์เข้าใจดีว่าหากมีซิตี้แบงก์เป็นแขนขาด้านการเงิน บริษัทสแตนดาร์ดออยล์ก็จะมีโอกาสชิงความได้เปรียบเหนือคู่แข่ง ซึ่งในช่วงเปลี่ยนผ่านเข้าสู่ศตวรรษที่ 20 ซิตี้แบงก์และคู่แข่งอย่างเจ.พี. มอร์แกน (J.P. Morgan) ก็ได้ก้าวขึ้นสู่บัลลังก์เหนือระบบการเงินของสหรัฐฯ ประหนึ่งว่าเป็นธนาคารกลางที่ไม่ได้มีตัวตนอยู่ในสหรัฐฯ มาตั้งแต่คริสต์ทศวรรษ 1830 แล้ว

วิกฤติที่บีบให้สหรัฐฯ ต้องเข้าสู่ระบบธนาคารกลางคือวิกฤติการเงินปี ค.ศ.1907 (Panic of 1907) โดยหลังจากที่บริษัททรัสต์ (trust company)[2] ที่ใหญ่ที่สุดเป็นลำดับ 3 ในนิวยอร์กล้มละลาย เจ.พี. มอร์แกนได้จัดการประชุมขึ้นที่ห้องสมุดส่วนตัวของเขา เขาลั่นกลอนประตูขังบรรดาชนชั้นนำในระบบธนาคารของประเทศเอาไว้ จนกว่าพวกเขาจะสามารถคิดแผนกอบกู้สถาบันเสาหลักทางการเงินและหลีกเลี่ยงโศกนาฏกรรมออกมาได้

ความโกลาหลมักเริ่มต้นด้วยการแห่ถอนเงิน (bank run) ซึ่งหมายถึงการที่ผู้ฝากเงินเรียกร้องขอเงินของตัวเองคืนเมื่อพวกเขากลัวว่าธนาคารอาจไม่มีเงินอยู่จริง ๆ เหตุการณ์แห่ถอนเงิน

2 บริษัททรัสต์ (trust company) คือนิติบุคคลเฉพาะทางที่ทำหน้าที่เป็นผู้รับมอบอำนาจในการบริหารจัดการ ดูแลรักษา และจัดสรรสินทรัพย์หรือมรดกแทนบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลอื่น นิยมใช้สำหรับการบริหารความมั่งคั่งและมรดกตระกูล หรือการดูแลผลประโยชน์ในตลาดทุน : *ผู้เรียบเรียง*

อาจถูกพิจารณาได้ว่า เป็นเหมือนการทวงสิทธิ์เหนือสมบัติที่เก็บซ่อนไว้ด้วยการเปลี่ยนเครดิตให้กลับมาเป็นเงินจริง มันคือวิกฤติศรัทธาที่ทำให้เครดิตเหล่านั้นสิ้นมูลค่าได้อย่างรวดเร็ว การมีอยู่ของธนาคารกลางสามารถช่วยป้องกันหรือบรรเทาเหตุการณ์แห่ถอนเงินได้ เนื่องจากผู้บริโภคต่างก็คาดว่าธนาคารของตนจะรอดพ้นวิกฤติไปด้วยการมีกลไกรองรับร่วมกัน ต่อมาหลังจากที่วิกฤติการเงินครั้งนี้สิ้นสุดลง วุฒิสมาชิกเนลสัน อัลดริช (Nelson Aldrich) ซึ่งเป็นพ่อตาของจอห์น ดี. ร็อกกีเฟลเลอร์ และมีสายสัมพันธ์อันเหนียวแน่นกับกลุ่มผลประโยชน์ในภาคธนาคาร ก็ได้เข้ามามีบทบาทในฝ่ายนิติบัญญัติ โดยเป็นหัวหอกผลักดันการจัดตั้งธนาคารกลางขึ้นมาใหม่ แต่ก็ยังทำอะไรไม่ได้มากนัก จนกระทั่งเฮนรี เดวิสัน (Henry Davison) เข้ามาร่วมวง

เดวิสันนั้นเริ่มต้นจากตำแหน่งเด็กเดินเอกสารในธนาคารตั้งแต่สมัยยังเป็นวัยรุ่น แต่กลับเติบโตก้าวหน้าอย่างรวดเร็วในวอลล์สตรีต (Wall Street)[3] เขาได้กลายมาเป็นหนึ่งในหุ้นส่วนที่อายุน้อยที่สุดของเจ.พี. มอร์แกน และเป็นคนที่ช่วยประสานงานในการรับมือวิกฤติการเงินปี ค.ศ. 1907 จนได้รับการกล่าวขานว่าเป็นสุดยอดผู้จัดการวิกฤติการเงินแห่งวอลล์สตรีต แผนการของอัลดริชนั้นแทบไม่คืบหน้าไปไหน เนื่องจากไม่มีแผนปฏิบัติการที่ชัดเจนและตอบสนองความ

[3] วอลล์สตรีต (Wall Street) คือชื่อถนนสั้น ๆ สายหนึ่งในตอนใต้ของย่านแมนแฮตตันนครนิวยอร์ก เป็นที่ตั้งของสถาบันการเงินที่ทรงอิทธิพลที่สุดในโลกหลายแห่ง ในเชิงสัญลักษณ์คำนี้ถูกใช้เป็นตัวแทนเพื่อหมายถึงอุตสาหกรรมการเงินและตลาดทุนของสหรัฐอเมริกา : *ผู้เรียบเรียง*

ต้องการของทุกฝ่าย ขณะที่แรงต่อต้านทางการเมืองเริ่มก่อตัวขึ้นโดยที่ฝ่ายนายธนาคารไม่ได้รับมืออย่างทันท่วงที เดวิสันจึงได้เข้ามากุมบังเหียนแทนท่านวุฒิสมาชิกอัลดริช และใช้วิธีใหม่ในการเข้าควบคุมตัวหมากที่จำเป็นในเกมนี้อย่างระมัดระวัง

แผนการเดวิสัน-อัลดริชนั้น ต่อให้มองในแง่ดีก็ยังถือว่าเป็นการแอบดำเนินการอย่างลับ ๆ และหากมองในแง่ร้ายมันคือแผนสมคบคิดอันชั่วช้าสามานย์ เหล่านายธนาคารต่างเชื่อว่าพวกเขากำลังสร้างผลประโยชน์ให้สังคมด้วยการปล่อยสินเชื่อให้กับกลุ่มผู้มีผลิตภาพในระบบเศรษฐกิจ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีนโยบายรัฐไว้คอยช่วยเหลือพวกเขาในภาวะวิกฤติ เดวิสันและนายธนาคารผู้ร่วมขบวนการล้วนต้องการที่จะเป็นธนาคารกลางเสียเอง โดยขั้นแรกของแผนการนี้คือการจัดให้มีการประชุมลับ เพราะพวกเขารู้ดีว่าวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของการประชุมนี้จะทำให้เกิดกระแสต่อต้านจากสาธารณชนเป็นแน่ ขั้นต่อมาพวกเขาจะสร้างสถาบันส่วนกลางขึ้นมาทำหน้าที่ปกป้องผลประโยชน์ของภาคเอกชน ซึ่งเป็นการจัดสรรปันส่วนทรัพยากรทั้งหมดเสียใหม่โดยอ้างความชอบธรรมว่าทำเพื่อประโยชน์ส่วนรวม และขั้นสุดท้ายอันเป็นหัวใจสำคัญของแผนนี้ คือการเข้าควบคุมสกุลเงินประจำชาติของสหรัฐฯ ซึ่งถูกรวบให้เหลือเพียงสกุลเดียวไว้แล้วภายใต้รัฐบัญญัติการธนาคารแห่งชาติปี ค.ศ. 1863 และ 1864

เกาะเจคิลล์ (Jekyll Island) ซึ่งมีชื่อเสียงในฐานะสโมสรทางสังคมที่พิเศษที่สุดแห่งหนึ่งของโลก ถูกเลือกให้เป็นสถานที่

จัดสุดยอดการประชุมลับครั้งนี้ แน่นอนว่าวิลเลียม ร็อกกีเฟลเลอร์และเจ.พี. มอร์แกนซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของบรรดาสมาชิกเพียงไม่กี่สิบรายในสโมสรแห่งนี้ย่อมเป็นเจ้าภาพช่วยจัดแจงสถานที่ให้ แม้ว่าทั้งคู่จะไม่ได้มีส่วนร่วมในการประชุมลับนี้เลยก็ตาม

ในการดำเนินการที่ลึกลับราวกับหลุดออกมาจากนิยายของอกาทา คริสตี (Agatha Christie)[4] เดวิสันสั่งให้ผู้เข้าร่วมทุกคนใช้เพียงชื่อต้นที่ถูกตัดทอนให้สั้นหรือไม่ก็ใช้ชื่อเล่นเท่านั้น จากนั้นให้โดยสาร *ตู้รถไฟส่วนตัวของอัลดริชหมายเลข 40* โดยห้ามทักทายกันตลอดการเดินทางจากรัฐนิวเจอร์ซีย์ไปจนถึงรัฐจอร์เจีย และให้ใช้เรื่องโกหกปิดบังว่า การเดินทางไปยังเกาะเจคิลล์ครั้งนี้ก็เป็นเพียงการไปล่าเป็ดเท่านั้น แต่ในความเป็นจริงแล้วคนกลุ่มนี้มุ่งหน้าลงใต้เพื่อร่างแผนการสร้างสโมสรขั้นสุดยอด ซึ่งก็คือธนาคารกลางที่จะทำหน้าที่เป็นทุนสำรองและกลไกสำหรับการอุ้มสถาบันการเงิน โดยใช้รัฐบาลอเมริกันเป็นตรายางสร้างความชอบธรรมและอำนาจ คนกลุ่มนี้สุมหัวกันทั้งวันทั้งคืนตลอดสัปดาห์ และถึงแม้เอกสารฉบับแรกที่ระบุถึงการประชุมนี้จะปรากฏออกมาในอีก 4 ปีให้หลัง แต่ก็ต้องใช้เวลานานกว่า 20 ปีถึงจะมีสมาชิกในกลุ่มดังกล่าวออกมายอมรับต่อสาธารณะว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของการประชุมครั้งนั้น

เดวิสันและอัลดริชร่วมประชุมกับผู้มีส่วนสำคัญคนอื่น ๆ เพียงหยิบมือ ซึ่งมีทั้งเบนจามิน สตรอง (Benjamin Strong)

[4] อกาทา คริสตี (Agatha Christie) เป็นนักเขียนนิยายแนวสืบสวนสอบสวนสัญชาติอังกฤษ ได้รับสมญานามว่า “ราชินีแห่งนวนิยายอาชญากรรม” : *ผู้เรียบเรียง*

นายธนาคารหนุ่มผู้ใกล้ชิดกับเจ.พี. มอร์แกน พอล วอร์เบิร์ก (Paul Warburg) นักการเงินชาวเยอรมัน และแฟรงก์ แวนเดอร์ลิป (Frank Vanderlip) ผู้บริหารธนาคารซิตี้แบงก์ สตรองนั้นคล้ายกับเดวิสันตรงที่เขาเองก็เป็นดาวรุ่งในวอลล์สตรีตตั้งแต่อายุยังน้อย และได้รับความไว้วางใจจากมอร์แกนให้กุมบังเหียนบริษัทแบงเกอร์สทรัสต์ (Bankers Trust) ด้วยวัยเพียง 39 ปี ส่วนวอร์เบิร์กเป็นคนที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางว่าเชี่ยวชาญเรื่องระบบธนาคารระดับสากลมากที่สุดคนหนึ่งของโลก และมีงานเขียนมากมายเกี่ยวกับเหตุผลที่ว่าทำไมสหรัฐฯ ถึงจำเป็นต้องมีธนาคารกลาง ขณะที่แวนเดอร์ลิปนั้นเข้าตาเจมส์ สติลล์แมนในฐานะนายธนาคารฝีมือฉกาจ จากการที่เขาสามารถจัดการระดมทุนในพันธบัตรรัฐบาลสหรัฐฯ มูลค่า 200 ล้านดอลลาร์เพื่อใช้ในสงครามสเปน-อเมริกา (Spanish-American War) ได้สำเร็จ โดยหลังจากการประชุมของเหล่าสุดยอดนายธนาคารบนเกาะเจคิลล์สิ้นสุดลง แวนเดอร์ลิป ซึ่งเป็นมือขวาของสติลล์แมนที่ซิตี้แบงก์ เป็นผู้ที่เขียนร่างสุดท้ายของแผนการสร้างระบบธนาคารกลางแห่งชาติ และเขายังสอดแทรกข้อความส่วนที่อนุญาตให้ธนาคารของสหรัฐฯ สามารถจัดตั้งสาขาในต่างประเทศได้เพิ่มเข้าไปอีกด้วย ซึ่งข้อความดังกล่าวเป็นกฎระเบียบสำคัญที่จะส่งผลกระทบต่อเรื่องราวของเราในภายหลัง[5]

---

5 Zweig, Wriston.

ในปี ค.ศ.1913 เหล่าพรานล่าเป็ดก็ได้ธนาคารกลางและกลไกคุ้มครองสมใจอยาก เมื่อประธานาธิบดีวูดโรว์ วิลสัน (Woodrow Wilson) ลงนามให้รัฐบัญญัติธนาคารกลางสหรัฐฯ (Federal Reserve Act) ถูกบังคับใช้เป็นกฎหมาย จนเกิดเป็นองค์กรลูกผสมที่ประกอบไปด้วยบรรดาธนาคารกลางสาขาย่อยต่าง ๆ *และ* คณะกรรมการธนาคารกลางสหรัฐฯ (Federal Reserve Board) ที่ขึ้นตรงต่อสภาคองเกรสและประชาชนอเมริกัน ต่อมาในอีกเกือบสองทศวรรษให้หลัง วอร์เบิร์กได้บรรยายถึงการประชุมที่เกาะเจคิลล์ว่าเป็นปฏิบัติการลับ ดังนี้

> แม้จะผ่านมา 18 ปีแล้ว ผมก็ยังรู้สึกไม่กล้าที่จะเล่ารายละเอียดของการประชุมที่น่าสนใจที่สุดครั้งนั้น เนื่องจากวุฒิสมาชิกอัลดริชสั่งให้ผู้เข้าร่วมทุกคนปฏิญาณตนว่าจะเก็บรักษาเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ[6]

ต่อมาแฟรงก์ แวนเดอร์ลิปก็ถ่ายทอดความรู้สึกแบบเดียวกันกับวอร์เบิร์ก โดยพูดถึงลักษณะอันมีลับลมคมในของเหตุการณ์ทั้งหมดว่า

> ผมคิดว่าคงไม่เกินจริงแต่อย่างใดหากจะกล่าวว่าการเดินทางอย่างลับ ๆ ของพวกเราไปยังเกาะเจคิลล์คือเหตุการณ์ปฏิสนธิของสิ่งที่ในที่สุดแล้วจะกลายมาเป็นระบบธนาคารกลางสหรัฐฯ

6 Griffin, G. Edward. The Creature from Jekyll Island.

> พวกเราต่างรู้ดีว่าห้ามถูกเปิดโปงเด็ดขาด ไม่เช่นนั้นทั้งเวลาและความพยายามที่ใช้ไปจะสูญเปล่าทั้งหมด หากมีการเปิดเผยต่อสาธารณะว่ากลุ่มของพวกเรารวมตัวกันเพื่อร่างกฎหมายเกี่ยวกับระบบธนาคารขึ้นมา ร่างกฎหมายฉบับนั้นย่อมไม่มี (ทางรอด) เป็นแน่

ด้วยการก่อตั้งระบบธนาคารกลางสหรัฐฯ หรือเฟด (Fed) ขึ้นมา ในที่สุดสหรัฐฯ ก็ได้รวมศูนย์สกุลเงินประจำชาติเอาไว้ภายใต้องค์กรเดียวองค์กรนี้ ซึ่งมีแต่ม่านหมอกแห่งความลึกลับของกลุ่มนายธนาคารชั้นนำในประเทศนี้ปกคลุมอยู่ แม้สภาคองเกรสจะยังคงมีอำนาจในการกำกับดูแล แต่เหล่าธนาคารได้ดูดกลืนเงินดอลลาร์เข้าไปอยู่ในขอบเขตอำนาจของพวกเขาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ทั้งยังมีกลไกคุ้มครองตามกฎหมายของรัฐบาลกลางคอยค้ำจุนระบบเครดิตของพวกเขาเอาไว้ เพื่อให้มั่นใจได้ว่าการหดตัวทางเศรษฐกิจใด ๆ จะได้รับการบรรเทาอย่างรวดเร็วโดยสถาบันการเงินที่มีความเชื่อมโยงกับรัฐบาล

การก่อตั้งเฟดเป็นเพียงก้าวแรกที่บรรดาธนาคารใช้เป็นหลักประกันให้กับความอยู่รอดและการครองอำนาจของระบบเงินเครดิต โดยเฟดจะช่วยสร้างความเชื่อมั่นให้กับสาธารณชนว่า ระบบธนาคารทั้งหมดสามารถพึ่งพิงสถาบันการเงินแบบรวมศูนย์แห่งนี้เพื่อความช่วยเหลือในยามวิกฤติ ทว่าธนาคารต่าง ๆ ยังจำเป็นต้องมีมากกว่ากลไกคุ้มครองเพียงหนึ่งเดียวนี้

* * *

การถล่มของตลาดหุ้นสหรัฐฯ ในปี ค.ศ. 1929 ได้ลุกลามใหญ่โตจนกลายเป็นภาวะเศรษฐกิจตกต่ำในปี ค.ศ. 1931 และยังลุกลามไปทั่วทั้งโลกเนื่องจากไม่มีการประสานงานทางการเงินระหว่างประเทศเพื่อรับมือกับวิกฤติดังกล่าว ในฤดูใบไม้ผลิของปีนั้น ธนาคารเครดิตอันชตัลต์ (Creditanstalt) ในออสเตรีย ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของตระกูลรอทส์ไชลด์ (Rothschild) ไม่สามารถขอความช่วยเหลือจากรัฐบาลได้มากพอในขณะที่กำลังเผชิญวิกฤติสภาพคล่อง สุดท้ายธนาคารแห่งนี้ก็ล้มละลาย แม้จะได้รับความช่วยเหลือจากนานาประเทศ จนยิ่งโหมเปลวไฟให้วิกฤติการเงินโลกยิ่งร้อนแรงขึ้นไปอีก ไม่มีใครเชื่ออีกแล้วว่าเครดิตของประเทศต่าง ๆ จะสามารถแลกคืนเป็นทองคำได้ เพราะปริมาณเครดิตมีมากเกินปริมาณทองคำสำรองของแต่ละประเทศไปไกลโข จากนั้นอีกไม่กี่สัปดาห์ต่อมาเยอรมนีและฮังการีสั่งระงับการแลกคืนสกุลเงินประจำชาติกลับเป็นทองคำ และเมื่อถึงวันที่ 19 กันยายน ค.ศ. 1931 รัฐบาลแห่งสหราชอาณาจักรก็ได้ทำลายระบบมาตรฐานปริวรรตทองคำ (Gold Exchange Standard) ที่ทั้งโลกใช้กันอยู่ในขณะนั้น โดยสั่งระงับการแลกคืนเงินปอนด์อังกฤษเป็นทองคำ จนทำให้สกุลเงินปอนด์เสื่อมค่าลงอย่างรุนแรง

หลังจากที่สหราชอาณาจักรยกธงขาว อีก 47 ประเทศที่อยู่บนมาตรฐานปริวรรตทองคำก็ทยอยออกจากระบบมาตรฐานนี้ตาม ๆ กันไป ในขณะเดียวกันอัตราส่วนทองคำสำรองของเฟด (อัตราส่วนระหว่างทองคำกับสกุลเงินที่หมุนเวียนในระบบ)

ก็ร่วงลงถึงจุดที่แม้กระทั่งผู้ถือครองดอลลาร์โดยทั่วไปยังหวาดกลัวว่าเงินจะเสื่อมค่า และพากันแห่ไปขอแลกคืนดอลลาร์กลับเป็นเหรียญทองคำ จนในปี ค.ศ. 1933 ประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. โรเซอเวลต์ (Franklin D. Roosevelt) ได้ออกชุดคำสั่งที่จะกำจัดทองคำออกไปจากระบบการเงิน โดยเขาสั่งให้การเก็บออมทองคำของชาวอเมริกันกลายเป็นสิ่งผิดกฎหมาย บังคับให้ประชาชนต้องขายทองคำของตนให้เฟดที่ราคาออนซ์ละ 20.67 ดอลลาร์ และหลังจากนั้นก็ทำการลดมูลค่าเงินดอลลาร์ลงทันทีด้วยการปรับราคาทองคำขึ้น 69% กลายเป็นออนซ์ละ 35 ดอลลาร์ เพียงเท่านี้ *ขั้นตอนที่ 2* ก็เสร็จสิ้นสมบูรณ์ นั่นคือการทำลายสายใยที่ยึดโยงเครดิตไว้กับเงินให้ขาดสะบั้นลงด้วยการทำให้การถือครองทองคำกลายเป็นสิ่งผิดกฎหมาย กระบวนการนี้โดยเนื้อแท้แล้วคือการบังคับให้พลเมืองจำต้องเปลี่ยนไปใช้เงินฝากธนาคาร แทนการปล่อยให้พวกเขายังมีสิทธิ์เลือกว่าจะใช้เงินหรือจะใช้เครดิต

การรื้อระบบครั้งใหญ่นี้ดำเนินต่อไปด้วยกฎหมายคุ้มครองผู้ฝากเงิน โดยหลังจากที่มีเหตุการณ์ธนาคารล้มถึง 9,000 ครั้งระหว่างปี ค.ศ. 1929–1933 สภาคองเกรสก็ได้ผ่านกฎหมายรัฐบัญญัติการธนาคารปี ค.ศ. 1933 (Banking Act of 1933) โดยมีหัวใจสำคัญคือการประกันเงินฝากโดยรัฐบาลกลาง ถือเป็นการพลิกโฉมระบบธนาคารและปฏิสัมพันธ์ที่มนุษยชาติมีต่อเงินเครดิตไปตลอดกาล การที่ชาวอเมริกันได้เห็นธนาคารล้มละลายหลายพันแห่งแม้จะมีกลไกธนาคารกลางคอยค้ำจุนไว้

ทำให้พวกเขาเริ่มหวาดกลัวต่อการถือครองเครดิตของธนาคารขึ้นมาแล้ว ส่งผลให้ใน *ขั้นตอนที่ 3* สู่การครองอำนาจของระบบเครดิต มาตรการประกันเงินฝากจึงถูกจัดตั้งขึ้นในฐานะส่วนหนึ่งของสถาบันประกันเงินฝากสหรัฐฯ (Federal Deposit Insurance Corporation : FDIC) เพื่อกางตาข่ายนิรภัยให้กับระบบธนาคารเงินฝากสัญชาติอเมริกัน นับเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่เครดิตได้รับการ *รับประกัน* โดยรัฐบาล

ในขณะเดียวกันมาตรการประกันเงินฝากได้จุดประกายยุคสมัยที่ปราศจากการตรวจสอบคุณภาพ กล่าวคือ ผู้ฝากเงินก็ไม่จำเป็นต้องประเมินความรับผิดชอบของธนาคารอย่างรอบคอบอีกต่อไป เพราะทุกการล้มละลายย่อมมีรัฐบาลรับประกันให้ มาตรการนี้ยกระดับความเชื่อมั่นโดยรวมต่อเงินฝาก เนื่องจากผู้คนรู้สึกว่าเครดิตกลายเป็นสิ่งที่ไม่มีความเสี่ยงอีกต่อไป ส่วนธนาคารเองก็กระสันอยากจะได้กลไกยับยั้งการแห่ถอนเงินฝากและหลีกเลี่ยงการไหลออกของเงินทุนในช่วงการหดตัวของวัฏจักรเครดิตมาโดยตลอด และด้วยการขจัดความเสี่ยงที่ธนาคารจะล้มละลายออกไป มาตรการประกันเงินฝากก็ได้มอบกลไกดังกล่าวให้แก่พวกเขาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

FDIC ถูกก่อตั้งขึ้นด้วยเจตนาที่ดี เพราะหากผู้เก็บออมเลือกฝากเงินไว้กับธนาคารที่ไม่ดี แล้วธนาคารนั้นเกิดล้มขึ้นมา เงินฝากของพวกเขาก็จะได้รับการประกันโดยรัฐบาลกลาง มาตรการคุ้มครองผู้บริโภคถือเป็นองค์ประกอบสำคัญส่วนหนึ่ง

ของบริการสาธารณะ และ FDIC ก็คือหลักฐานที่ยืนยันเพิ่มได้ว่า ระบบธนาคารบนเงินฝากสกุลดอลลาร์สหรัฐคือส่วนหนึ่งของบริการสาธารณะ ทั้งยังถูกมองว่าเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่พึงได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย นอกจากนี้มาตรการประกันเงินฝากยังช่วยให้ผู้บริโภคคลายความกังวลในการเลือกใช้บริการธนาคาร เพราะหากรัฐบาลเป็นผู้แบกรับความเสียหายของธนาคารต่าง ๆ ความสามารถในการแยกแยะคุณภาพของธนาคารก็ไม่มีความจำเป็นอีกต่อไป[7] นักประวัติศาสตร์การเงินท่านหนึ่งซึ่งเขียนหนังสือบอกเล่าเส้นทางความรุ่งโรจน์ของธนาคารซิตี้แบงก์ได้ชี้ให้เห็นว่า FDIC คือพลวัตที่ผลักดันให้ระบบธนาคารเปลี่ยน “จากเทศกาลปาที่กลายเป็นบริการสาธารณะที่มั่นคง”

ขณะที่มาตรการประกันเงินฝากช่วยสยบความกลัวต่อระบบธนาคารอเมริกันลงได้ แต่ยังมีอีกสิ่งหนึ่งซึ่งสำคัญต่อเรื่องราวของเรายิ่งกว่ารัฐบัญญัติการธนาคารเสียอีก นั่นคือ *เกณฑ์ปฏิบัติคิว (Regulation Q)* ซึ่งเป็นสิ่งที่ผลักดันให้เม็ดเงินไหลออกนอกประเทศ เกณฑ์ปฏิบัติคิวคือการกำหนดเพดานอัตราดอกเบี้ยเงินฝากที่แต่ละธนาคารสามารถเสนอให้กับผู้บริโภคได้ โดยหวังว่าจะช่วยจำกัดการแข่งขันระหว่างธนาคารต่าง ๆ ที่อาจทำให้ระบบทั้งหมดสั่นคลอน โดยหากธนาคารทั้งหลายถูกสั่งห้ามไม่ให้เสนออัตราดอกเบี้ยสูงกว่าคู่แข่ง การย้ายเงิน

7 Henry Kaufman, Interest Rates.

ฝากก็จะลดลง เนื่องจากประชาชนขาดสิ่งกระตุ้นให้พยายามไล่ล่าอัตราดอกเบี้ยที่ดีที่สุดเท่าที่พวกเขาจะหาได้ ทว่าผลลัพธ์อันสลับซับซ้อนของเกณฑ์ปฏิบัติในเชิงรับนี้ (ซึ่งกว่าที่จะเห็นความล้มเหลวของมันก็เมื่อผลลัพธ์นั้นเกิดขึ้นแล้ว) คือมันผลักดันกิจกรรมของเงินดอลลาร์ไปให้เกิดนอกแผ่นดินสหรัฐฯ แทน

BITCOIN AGE : ไขประวัติศาสตร์เงินแห่งอนาคต คือเรื่องเล่าจากโลกคู่ขนาน 2 ด้าน ด้านหนึ่งคือจักรกลแห่งสถาบันการเงินที่ใช้ดอลลาร์เป็นเชื้อเพลิงขับเคลื่อน และมีพลังอำนาจในการผลิตเงินเพิ่มอย่างไร้ขีดจำกัด และอีกด้านหนึ่งคือเทคโนโลยีพลิกประวัติศาสตร์ที่ถูกออกแบบมาเพื่อช่วยให้สามัญชนสามารถอยู่รอดได้ในระบบที่บิดเบี้ยว การประดิษฐ์คิดค้นบิตคอยน์เปิดทางให้มนุษยชาติได้พบวิธีแก้ปัญหาราคาข้าวของที่แพงขึ้นอย่างไม่สมดุลและปลดแอกผู้คนออกจากโซ่ตรวนของระบบเงินเครดิต หนังสือเล่มนี้คือการไขประวัติศาสตร์การมาถึงของ *เงินที่เหนือกว่า*

"ประวัติศาสตร์มักดูชัดเจนและเรียบง่ายเสมอเมื่อมองผ่านกระจกมองหลัง แต่เราจะรู้ได้อย่างไรว่าในตอนนี้เราไม่ได้กำลังใช้ชีวิตอยู่ในช่วงเวลาแห่งการล่มสลายของอารยธรรมหรือในช่วงเริ่มต้นของยุคทองแห่งมนุษยชาติ? หนังสือ **BITCOIN AGE : ไขประวัติศาสตร์เงินแห่งอนาคต** เปรียบเสมือนแผนที่อีกฉบับที่กำลังชี้ให้เราเห็นถึงจุดเปลี่ยนผ่านครั้งสำคัญทางประวัติศาสตร์อันเป็นยุคสมัยที่ในอีก 500 ปีข้างหน้า ผู้คนในวันนี้อาจจะจารึกและเรียกขานมันว่า... *จุดเริ่มต้นของยุคมาตรฐานบิตคอยน์*"

บางส่วนจากคำนิยมโดย **พิริยะ สัมพันธารักษ์**
Founder & CEO, Right Shift

"**นิก บาเทีย** คือปรมาจารย์ในการย่อยความซับซ้อนของบิตคอยน์เพื่อให้เข้าใจง่ายสำหรับผู้อ่านทั่วไป **BITCOIN AGE : ไขประวัติศาสตร์เงินแห่งอนาคต** เล่มนี้คือหนังสือที่เติมเต็มช่องว่างทางความรู้ได้อย่างยอดเยี่ยม และเป็นหนังสือที่ห้ามพลาดด้วยประการทั้งปวงในยุคสมัยแห่งสกุลเงินดิจิทัล ทั้งสำหรับคนที่ผ่านร้อนผ่านหนาวร่วมกับบิตคอยน์มาแล้ว และสำหรับคนหน้าใหม่ที่สนใจใคร่รู้"

ซินเทีย ลัมมิส (Cynthia Lummis)
สมาชิกวุฒิสภาสหรัฐฯ

พร้อมจำหน่ายในรูปแบบ
✓ e-book (PDF) ☐ e-book (EPUB) ☐ audiobook
✓ ปกอ่อน ☐ LARGE PRINT (ตัวอักษรขนาดใหญ่)

www.se-ed.com sbc.fans SE-ED Publisher
ไฮไลต์เล่มนี้ สแกนเลย!
printed with Soy Ink

ISBN 978-616-08-5730-2
255 บาท

การเงิน การลงทุน - ทั่วไป